

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 264

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 19 aprilie 2007

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
91.		din Ordonanța Guvernului nr. 2/2006 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2006	9–14
388.	2	Decizia nr. 171 din 27 februarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) lit. b) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	14–15
94.	3	Decizia nr. 242 din 20 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 8 lit. a)–c) și alin. 10 din Codul de procedură penală	16–18
★			
94.	3	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
400.	4	57. — Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind aprobarea prețului de referință al gazelor naturale extrase în România	18
★			
97.	4	234. — Ordin al ministrului muncii, solidarității sociale și familiei pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Observatorului Național al Ocupării și Formării Profesionale a Forței de Muncă.....	19–22
403.	5	2.130/535/227. — Ordin al ministrului culturii și cultelor, al ministrului finanțelor publice și al ministrului muncii, solidarității sociale și familiei privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2007 al Companiei Naționale a Imprimeriilor „Coresi” — S.A., aflată sub autoritatea Ministerului Culturii și Cultelor	23–27
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 139 din 20 februarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 din Codul de procedură civilă	5–6	ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR	
Decizia nr. 169 din 27 februarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2), art. 13 și art. 22 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și a dispozițiilor art. 13 alin. (1), (1 ²) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție	7–9	179. — Decizie privind autorizarea funcționării ca broker de asigurare a Societății Comerciale „ASILIFE INSURANCE BROKER” — S.R.L.	27
Decizia nr. 170 din 27 februarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 68, art. 73 alin. (2), art. 87 alin. (7), art. 89 alin. (1) și art. 91 ¹ din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și ale art. 31 alin. (4)		ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
		Hotărârea din 12 octombrie 2006 în Cauza Țovaru împotriva României	28–32
★			
		Rectificări.....	32

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Ordonanța Guvernului nr. 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 664 din 23 iulie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 3, alineatele (1), (2) și (4) vor avea următorul cuprins:

„Art. 3. — (1) Cazierul fiscal se organizează de Ministerul Finanțelor Publice*) la nivel central și la nivelul unităților teritoriale competente.

(2) La nivelul Ministerului Finanțelor Publice se organizează cazierul fiscal național, în care se ține evidența contribuabililor de pe întregul teritoriu al României, iar la nivelul unităților teritoriale competente se organizează cazierul fiscal local, în care se ține evidența contribuabililor care au domiciliul fiscal în raza teritorială a acestora.

[...]

(4) Prin derogare de la prevederile alin. (2), la nivelul Direcției generale de administrare a marilor contribuabili se organizează cazierul fiscal în care se ține evidența contribuabililor mari care intră în competența de administrare a acestei unități fiscale, potrivit legii.“

2. La articolul 3, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Unitățile teritoriale competente sunt direcțiile generale ale finanțelor publice județene și a municipiului București, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, administrațiile finanțelor publice ale municipiilor reședință de județ, precum și cele ale sectoarelor municipiului București.“

3. La articolul 6, litera a) a alineatului (1) va avea următorul cuprins:

„a) extrasele de pe hotărârile judecătorești definitive și irevocabile, transmise de instanțele judecătorești Ministerului Finanțelor Publice;“.

4. La articolul 6, după alineatul (1) se introduc două noi alineate, alineatele (1¹) și (1²), cu următorul cuprins:

„(1¹) Dispozitivul hotărârii judecătorești definitive și irevocabile se comunică direcției generale a finanțelor

publice în a cărei rază teritorială își are domiciliul fiscal persoana sancționată, în termen de 15 zile de la data rămânării definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești.

(1²) Organele competente să constate faptele prevăzute la art. 2 și să aplice sancțiuni au obligația ca, în termen de 15 zile de la rămânerea definitivă a actelor care sancționează fapte care, potrivit legii, se înscriu în cazierul fiscal, neatacate în termenele prevăzute de lege, să transmită aceste acte direcției generale a finanțelor publice în a cărei rază teritorială își are domiciliul fiscal persoana sancționată.“

5. La articolul 8, litera a) a alineatului (1) va avea următorul cuprins:

„a) la înființarea societăților comerciale, a societăților cooperatice și a cooperativelor agricole de către asociați, acționari și reprezentanții legali desemnați;“.

6. La articolul 8, după litera c) a alineatului (1) se introduce o nouă literă, litera d), cu următorul cuprins:

„d) la cesiunea părților sociale sau a acțiunilor de către asociați sau acționari.“

7. La articolul 8, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Obligația prevăzută la alin. (1) este îndeplinită în situațiile prevăzute la lit. a) și d) prin transmiterea, în format electronic, a informațiilor din cazierul fiscal al contribuabililor de către Ministerul Finanțelor Publice Oficiului Național al Registrului Comerțului, la solicitarea acestuia, în termen de 8 ore. Solicitarea cuprinde, în mod obligatoriu, următoarele informații: numele și prenumele/denumirea și codul de identificare fiscală.“

8. La articolul 9, alineatele (3) și (4) vor avea următorul cuprins:

„(3) Pentru eliberarea certificatului de cazier fiscal, precum și pentru transmiterea electronică a informațiilor din cazierul fiscal se percepe o taxă în sumă de 5 lei.

(4) La cerere, pentru situații de urgență, certificatul de cazier fiscal poate fi eliberat în maximum două zile lucrătoare, cu plata unei taxe în sumă de 100 lei.“

9. La articolul 9, alineatul (4¹) se abrogă.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
EUGEN NICOLICEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 10 aprilie 2007.
Nr. 91.

*) Conform art. 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2007 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 12 aprilie 2007, denumirea „Ministerul Finanțelor Publice” se înlocuiește cu denumirea „Ministerul Economiei și Finanțelor“.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii pentru modificarea și completarea
Ordonanței Guvernului nr. 75/2001 privind organizarea
și funcționarea cazierului fiscal**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 75/2001 privind organizarea și funcționarea cazierului fiscal și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 10 aprilie 2007.
Nr. 388.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 55/2006
pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55 din 30 august 2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 18 septembrie 2006, cu următoarele modificări și completări:

1. **La articolul I, după punctul 15 se introduce un nou punct, punctul 15¹, cu următorul cuprins:**

„15¹. La articolul 74, litera c) a alineatului (1) va avea următorul cuprins:

«c) criteriile de stabilire a ordinii de prioritate, conform art. 69 alin. (2) lit. d), numai în cazul concedierilor colective;»“.

2. **La articolul I, după punctul 31 se introduce un nou punct, punctul 31¹, cu următorul cuprins:**

„31¹. Articolul 181 va avea următorul cuprins:

«Art. 181. — Componenta, atribuțiile specifice și funcționarea comitetului de securitate și sănătate în muncă sunt reglementate prin hotărâre a Guvernului.»“

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
EUGEN NICOLICEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 16 aprilie 2007.
Nr. 94.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru promulgarea Legii privind aprobarea
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 55/2006
pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 —
Codul muncii**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 55/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 13 aprilie 2007.
Nr. 400.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI**CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****L E G E****pentru aprobarea Ordonanței de urgență
a Guvernului nr. 91/2006 privind unele măsuri
referitoare la asigurările sociale de stat
și asigurările sociale de sănătate**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91 din 22 noiembrie 2006 privind unele măsuri referitoare la asigurările sociale de stat și asigurările sociale de sănătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 958 din 28 noiembrie 2006.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
EUGEN NICOLICEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 16 aprilie 2007.
Nr. 97.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2006
privind unele măsuri referitoare la asigurările sociale de stat și
asigurările sociale de sănătate**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2006 privind unele măsuri referitoare la asigurările sociale de stat și asigurările sociale de sănătate și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 13 aprilie 2007.
Nr. 403.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 139
din 20 februarie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317
din Codul de procedură civilă**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

din București, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, reprezentantul autorului excepției solicită admiterea acesteia, astfel cum a fost formulată în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, întrucât aceasta tinde la completarea dispozițiilor legale criticate.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 24.792/2/2005, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 317 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „All Cars

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „All Cars Com Service” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 24.792/2/2005 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde Mihail Darie, administrator al Societății Comerciale „All Cars Com Service” — S.R.L.

Com Service“ — S.R.L. în cadrul soluționării unei contestații în anulare împotriva unei decizii civile a Curții de Apel București — Secția contencios administrativ și fiscal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile legale criticate încalcă principiul egalității în fața legii, instituind discriminări, întrucât pot exista persoane împotriva cărora au fost pronunțate hotărâri judecătorești irevocabile, nule din diverse alte motive, care nu pot fi atacate pe calea contestației în anulare. Mai mult, contravin și accesului liber la justiție, deoarece prevăd expres și limitativ motivele pentru care poate fi introdusă contestația în anulare, dintre acestea lipsind unele care determină nulitatea hotărârii judecătorești, de exemplu, lipsa semnăturii judecătorului pe minută sau lipsa mențiunii că sentința a fost pronunțată în ședința publică.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și-a exprimat opinia, în sensul că dispozițiile legale criticate nu sunt discriminatorii și nici nu afectează accesul liber la justiție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate, stabilind motivele pentru care hotărârile judecătorești irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare, nu instituie privilegii sau discriminări și nici nu îngăduiesc dreptul părților de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor lor legitime.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției,

concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 317 din Codul de procedură civilă, având următorul cuprins:

„Hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare, pentru motivele arătate mai jos, numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe calea apelului sau recursului:

1. când procedura de chemare a părții, pentru ziua când s-a judecat pricina, nu a fost îndeplinită potrivit cu cerințele legii;
2. când hotărârea a fost dată de judecători cu călcarea dispozițiilor de ordine publică privitoare la competență.

Cu toate acestea, contestația poate fi primită pentru motivele mai sus arătate, în cazul când aceste motive au fost invocate prin cererea de recurs, dar instanța le-a respins pentru că aveau nevoie de verificări de fapt, sau dacă recursul a fost respins fără ca el să fi fost judecat în fond.“

Autorul excepției consideră că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că din formularea acesteia reiese că autorul excepției este nemulțumit de o omisiune de reglementare, solicitând Curții Constituționale completarea dispozițiilor art. 317 din Codul de procedură civilă cu alte motive pentru care s-ar putea formula contestația în anulare.

Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a le putea modifica sau completa.

Ca atare, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „All Cars Com Service“ — S.R.L. din București în Dosarul nr. 24.792/2/2005 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 februarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 169

din 27 februarie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2), art. 13 și art. 22 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și a dispozițiilor art. 13 alin. (1), (1²) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2), art. 13 și art. 22 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și a dispozițiilor art. 13 alin. (1), (1²) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Vasile Ioan Savu în Dosarul nr. 32.437/3/2006 al Tribunalului București — Secția I penală.

La apelul nominal este prezent autorul excepției, asistat de avocat Doru-Viorel Ursu.

Procedura este legal îndeplinită.

Având cuvântul, avocatul autorului excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia penală nr. 2.434/R din 13 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 32.437/3/2006, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2), art. 13 și 22 din Legea nr. 78/2000, precum și a dispozițiilor art. 13 alin. (1), (1²) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002**, excepție ridicată de Vasile Ioan Savu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că, „pornind de la obiectul de activitate

și atribuțiile Direcției Naționale Anticorupție, stabilite prin lege, analiza [...] prevederilor Legii nr. 78/2000 și Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 conduce la concluzia că urmărirea penală într-o cauză dată este de competența Direcției Naționale Anticorupție în condițiile în care infracțiunea pentru care s-a început urmărirea penală și ulterior s-a dispus trimiterea în judecată este [...] o infracțiune de corupție propriu-zisă [...]”. Configurarea „unei alte situații juridice” este, în opinia autorului excepției, fără suport legal și poate fi „împiedicată” doar de Curtea Constituțională. Se arată în acest sens că din actele dosarului se poate constata că împotriva inculpatului nu s-a efectuat urmărirea penală și nu a fost trimis în judecată pentru o infracțiune de corupție și, prin urmare, „urmărirea penală efectuată de procurorii DNA și trimiterea în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 13 din Legea nr. 78/2000, în baza dispozițiilor procedurale cuprinse în art. 13 alin. (1), (1¹) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului 43/2002, cu modificările ulterioare, respectiv art. 22 din Legea nr. 78/2000, s-a făcut cu înfrângerea prevederilor art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3) și art. 124 alin. (2) din Constituția României.”

Tribunalul București — Secția I penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu conțin privilegii sau discriminări în raport cu criteriul egalității în drepturi prevăzut în art. 4 alin. (2) din Constituție. Totodată, arată că dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere nici dreptului la un proces echitabil sau la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, pentru că nu înlătură posibilitatea inculpaților de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite de lege, în cadrul unui proces public judecat de o instanță independentă, imparțială și stabilă de lege, într-un termen rezonabil, condiții care sunt asigurate și pentru ipoteza în care urmărirea penală se efectuează de către Direcția Națională Anticorupție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textele

de lege criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (2), art. 13 și art. 22 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, precum și dispozițiile art. 13 alin. (1), (1²) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Prevederile din Legea nr. 78/2000 criticate ca neconstituționale au următorul cuprins:

— art. 5 alin. (2): „În înțelesul prezentei legi, sunt infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție infracțiunile prevăzute la art. 10—13.”;

— art. 13: „Fapta persoanei care îndeplinește o funcție de conducere într-un partid, într-un sindicat sau patronat ori în cadrul unei persoane juridice fără scop patrimonial, de a folosi influența ori autoritatea sa în scopul obținerii pentru sine ori pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.”;

— art. 22: „În cazul infracțiunilor prevăzute în prezenta lege, urmărirea penală se efectuează în mod obligatoriu de către procuror.”

Prevederile din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 criticate ca neconstituționale au următorul cuprins:

— art. 13: „(1) Sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite în una dintre următoarele condiții:

a) dacă, indiferent de calitatea persoanelor care le-au comis, au cauzat o pagubă materială mai mare decât echivalentul în lei a 200.000 euro ori o perturbare deosebit de gravă a activității unei autorități publice, instituții publice sau oricărei alte persoane juridice ori dacă valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 de euro;

b) dacă, indiferent de valoarea pagubei materiale ori de gravitatea perturbării aduse unei autorități publice, instituții publice sau oricărei alte persoane juridice ori de valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de

corupție, sunt comise de către: deputați; senatori; membri ai Guvernului, secretari de stat ori subsecretari de stat și asimilații acestora; consilieri ai miniștrilor; judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și ai Curții Constituționale; ceilalți judecători și procurori; membrii Consiliului Superior al Magistraturii; președintele Consiliului Legislativ și locțiitorul acestuia; Avocatul Poporului și adjuncții săi; consilierii prezidențiali și consilierii de stat din cadrul Administrației Prezidențiale; consilierii de stat ai primului-ministru; membrii și controlorii financiari ai Curții de Conturi și ai camerelor județene de conturi; guvernatorul, prim-viceguvernatorul și viceguvernatorul Băncii Naționale a României; președintele și vicepreședintele Consiliului Concurenței; ofițeri, amirali, generali și mareșali; ofițeri de poliție; președinții și vicepreședinții consiliilor județene; primarul general și viceprimarii municipiului București; primarii și viceprimarii sectoarelor municipiului București; primarii și viceprimarii municipiilor; consilierii județeni; prefectii și subprefecții; conducătorii autorităților și instituțiilor publice centrale și locale și persoanele cu funcții de control din cadrul acestora, cu excepția conducătorilor autorităților și instituțiilor publice de la nivelul orașelor și comunelor și a persoanelor cu funcții de control din cadrul acestora; avocații; comisarii Gărzii Financiare; personalul vamal; persoanele care dețin funcții de conducere, de la director inclusiv, în cadrul regiilor autonome de interes național, al companiilor și societăților naționale, al băncilor și societăților comerciale la care statul este acționar majoritar, al instituțiilor publice care au atribuții în procesul de privatizare și al unităților centrale financiar-bancare; persoanele prevăzute la art. 8¹ din Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare; lichidatorii judiciari; executorii Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului.

(1²) Direcția Națională Anticorupție este competentă să efectueze urmărirea penală, dacă s-a cauzat o pagubă materială mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro, în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 215 alin. 1, 2, 3 și 5, art. 246, 247, 248 și 248¹ din Codul penal, al infracțiunilor prevăzute la art. 175, 177 și 178—181 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare, și în Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

(2) Procurorii specializați din cadrul Direcției Naționale Anticorupție efectuează în mod obligatoriu urmărirea penală pentru infracțiunile prevăzute la alin. (1), (1¹) și (1²).“

Dispozițiile constituționale invocate ca fiind încălcate prin aceste texte de lege sunt cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii, în art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și în art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea pentru toți a justiției.

Analizând această excepție, se constată că dispozițiile de lege criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate într-o cauză în care, formulându-se critici identice, se invoca încălcarea art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3) și art. 124 alin. (2) din Constituție. Cu acel prilej, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate prin Decizia nr. 876 din 30 noiembrie 2006, a constatat că, în realitate, criticile autorului nu vizează neconstituționalitatea prevederilor legale ce fac obiectul excepției, ci modul de interpretare și aplicare a legii în cauza dedusă judecării.

Astfel, autorul excepției susține că împotriva inculpaților nu s-a efectuat urmărirea penală și nu au fost trimiși în judecată pentru o infracțiune de corupție și, în consecință, „urmărirea penală efectuată de procurorii Direcției Naționale Anticorupție și trimiterea în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 13 din Legea nr. 78/2000, în baza dispozițiilor procedurale cuprinse în art. 13 alin. (1), (1¹) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, cu modificările ulterioare, respectiv art. 22 din Legea nr. 78/2000, s-a făcut cu înfrângerea prevederilor art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3) și art. 124 alin. (2) din Constituția României“.

În acest context, se solicită Curții Constituționale cenzurarea unei eventuale interpretări a dispozițiilor ce reglementează activitatea și competența Direcției Naționale Anticorupție, interpretare ce ar determina, potrivit

susținerilor autorului excepției, deturnarea scopului înființării și atribuțiilor specifice acestei direcții, extinderea nelegală a obiectului de activitate și a atribuțiilor sale, substituirii nelegale între organele judiciare, discriminarea cetățenilor chemați în justiție.

Asemenea critici, vizând interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale, nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată“, fiind de competența instanțelor judecătorești, în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea jurisprudenței, cele statuate prin Decizia nr. 876/2006, își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2), art. 13 și art. 22 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și a dispozițiilor art. 13 alin. (1), (1²) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Vasile Ioan Savu în Dosarul nr. 32.437/3/2006 al Tribunalului București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 februarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 170

din 27 februarie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 68, art. 73 alin. (2), art. 87 alin. (7), art. 89 alin. (1) și art. 91¹ din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și ale art. 31 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2006 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2006

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Viorel Șerban Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător

Antonia Constantin	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 68, art. 73 alin. (2), art. 87 alin. (7), art. 89 alin. (1) și art. 91¹ din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și ale art. 31 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2006 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor

publici pentru anul 2006. Excepția a fost ridicată de Anculia Virginica, Pavel-Valentin Morariu, Serafim Hadrian Mitar, Marius Ruian, Adina Morariu, Liliana Deaconu și Meda Bredean în dosarele nr. 5.045/59/2006, nr. 5.046/59/2006, nr. 5.286/59/2006, nr. 6.086/59/2006, nr. 6.092/59/2006, nr. 6.093/59/2006 și nr. 6.256/59/2006 ale Curții de Apel Timișoara — Secția civilă — Complet specializat litigii de muncă și asigurări sociale, precum și de Elisabeta Claudia Pintilie și Milena Branca Todorov în Dosarul nr. 4.595/30/2006 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ. Cauzele au fost înregistrate la Curtea Constituțională cu nr. 2.308D/2006, nr. 2.309D/2006, nr. 2.310D/2006, nr. 2.311D/2006, nr. 2.312D/2006, nr. 2.313D/2006, nr. 2.440D/2006 și nr. 2.445D/2006.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele menționate au conținut identic, pune în discuție, din oficiu, conexarea acestora.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.445D/2006, nr. 2.440D/2006, nr. 2.313D/2006, nr. 2.312D/2006, nr. 2.311D/2006, nr. 2.310D/2006 și nr. 2.309D/2006 la Dosarul nr. 2.308D/2006, care a fost primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, întrucât apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale și din documentele internaționale invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 8 noiembrie 2006 și 5 decembrie 2006, pronunțate în dosarele nr. 5.045/59/2006, nr. 5.046/59/2006, nr. 5.286/59/2006, nr. 6.086/59/2006, nr. 6.092/59/2006, nr. 6.093/59/2006 și nr. 6.256/59/2006, precum și prin Încheierea din 13 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 4.595/30/2006, **Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă — Complet specializat litigii de muncă și asigurări sociale și Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 68, art. 73 alin. (2), art. 87 alin. (7), art. 89 alin. (1) și art. 91¹ din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și ale art. 31 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2006 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2006.** Excepțiile au fost ridicate de Anculia Virginica, Pavel-Valentin Morariu, Serafim Hadrian Mitar, Marius Ruian, Adina Morariu, Liliana Deaconu, Meda Bredean, Elisabeta Claudia Pintilie și Milena Branca Todorov în cauze având ca obiect modificarea încadrării în funcția de consilier juridic.

În motivarea excepției având un conținut identic se susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (1)—(3) și art. 124 „în măsura în care limitează competența materială funcțională a instanțelor judecătorești doar la instanțele de contencios administrativ în ceea ce privește soluționarea cauzelor care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public, excluzând pe cale de consecință competența materială funcțională a instanțelor civile specializate în soluționarea conflictelor de muncă“. De asemenea, se susține că sunt încălcate și prevederile art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 5.9 din Documentul Reuniunii de la Copenhaga din cadrul Dimensiunii Umane a O.S.C.E.

În esență, autorii excepției consideră că litigiile de muncă având ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public, care este o specie a raportului de muncă în general, pot fi soluționate de instanțele de drept comun specializate în litigii de muncă, cu aplicarea legislației muncii, în măsura în care Legea nr. 188/1999 nu cuprinde dispoziții contrare acesteia. Or, prevederile de lege criticate instituie o vădită și nepermisă discriminare de tratament juridic a angajaților — funcționari publici față de ceilalți angajați care nu au această calitate, cât privește modul de soluționare a litigiilor de muncă (conflicte de drepturi sau de interese). Discriminarea constă într-o procedură „net“ dezavantajoasă pentru cei din prima categorie, cu consecințe negative privind „soluționarea cu celeritate a litigiului de muncă“, constând în aspecte referitoare la nașterea dreptului de a sesiza instanța de judecată, compunerea completului de judecată, timbrarea cererilor de chemare în judecată, soluționarea în regim de urgență, sarcina probei, caracterul definitiv și executoriu al hotărârilor, termenul de recurs, modalitățile concrete de executare silită a hotărârilor definitive. În consecință, se consideră că asemenea reglementare conduce la încălcarea art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (1)—(3) și art. 124 din Constituție, precum și a textelor din documentele internaționale arătate. Se apreciază că, raportat la art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și la art. 5.9 din Documentul Reuniunii de la Copenhaga din cadrul Dimensiunii Umane a O.S.C.E., care dispun „expres și cumulativ“ cu privire la principiul egalității cetățenilor în fața legii și dreptul la protecție egală prin lege, fără discriminare, art. 16 alin. (1) din Constituție „pătimizește“ prin aceea că stabilește „doar principiul egalității cetățenilor în fața legii, fără a se mai institui și recunoaște cetățenilor, în mod distinct, și vreun drept la protecție egală prin lege, fără discriminare“.

În continuare, distinct de susținerile de neconstituționalitate, se învederează Curții Constituționale „maniera greșită de interpretare de către instanța constituțională“, „des uzitată“ în motivarea deciziilor pronunțate cu privire la încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, constând în formularea că textul de lege se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza prevăzută de normă, fără privilegii și discriminări. Se consideră că această formulare „nu își poate găsi locul în cazul de față“, deoarece semnificația principiului constituțional al egalității cetățenilor în fața legii,

consacrat de art. 16, constă în existența egalității în fața legii între o categorie de subiecți, determinată de situația similară în care se află, cărora le este aplicabilă respectiva normă legală, raportat la restul cetățenilor cărora nu le este aplicabilă norma legală. Or, în cauză, suntem în prezența discriminării la care „întreaga categorie a funcționarilor publici este supusă în raport de toți ceilalți angajați care nu sunt funcționari publici”. Se mai arată că restrângerea, prin textele de lege criticate, a competenței materiale „doar la instanțele de contencios administrativ și excluderea competenței materiale a instanțelor civile specializate în soluționarea conflictelor de muncă” nu este justificată, eventual, „de criteriul naturii juridice a actului contestat”, pentru că „nu toate actele (aparent) administrative sunt cenzurate pe calea contenciosului administrativ. În unele cazuri competența materială funcțională este stabilită de legiuitor în favoarea instanțelor civile comune, în ciuda naturii juridice aparente de act administrativ a actului atacat”. În acest sens, se exemplifică cu prevederile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, ale art. II din Legea nr. 247/2005 și ale art. 53 alin. (1) din Legea nr. 18/1991 și cu decizii ale Curții Constituționale referitoare la aceste prevederi. Se apreciază că cele statuate prin Decizia Curții Constituționale nr. 215 din 7 martie 2006 cu privire la excepția de neconstituționalitate a art. 72 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 nu pot fi aplicate *ex abrupto*, deoarece motivarea acelei excepții este diferită și nu-și păstrează valabilitatea în prezenta cauză.

În concluzie, se arată că prin caracterul derogatoriu al reglementărilor din statutele profesionale speciale legiuitorul nu poate „încălca drepturi fundamentale, în sensul împingerii limitelor acestor derogări până la a încălca principii fundamentale de drept constituțional privind egalitatea cetățenilor în fața legii, prin crearea de discriminări vădite de tratament juridic pentru diferite categorii de cetățeni aflați în situații similare”.

Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă — Complet specializat litigii de muncă și asigurări sociale apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale. Consideră că cele statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 215 din 7 martie 2006 referitor la excepția de neconstituționalitate a art. 73 alin. (2) din legea criticată pot fi extinse și cât privește constituționalitatea celorlalte texte criticate prin prezenta și, de altfel, prevederile „art. 126 alin. (6) din Constituție au și instituit contenciosul administrativ ca unică formă de control judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice”.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că nu sunt încălcate dispozițiile constituționale și din documentele internaționale invocate, iar „faptul că în aplicarea prevederilor Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ este prevăzută o anumită procedură de urmat nu este o chestiune de constituționalitate, ci de interpretare a legii respective”. Invocă Decizia Curții Constituționale nr. 215/2006 prin care s-a statuat că art. 78 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 nu îngreudește accesul liber la justiție, ci prevede în mod expres dreptul persoanei de a se adresa instanței de contencios administrativ.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate

președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest sens, arată că dispozițiile de lege criticate stabilesc competența instanțelor de contencios administrativ de a soluționa litigiile de muncă ale funcționarilor publici, ceea ce concordă cu art. 126 alin. (6) din Constituție, precum și că nu se poate reține încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), ale art. 21 și 124. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 215/2006 referitoare la constituționalitatea art. 78 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, ale cărei considerente pot fi extinse și cu privire la celelalte dispoziții de lege ce fac obiectul prezentei excepții.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile „art. 73 alin. (2), art. 87 alin. (7), art. 89 alin. (1) și art. 91¹” din Legea nr. 189/1999, republicată, și ale art. 31 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2006, modificată, sunt constituționale. În acest sens, arată că nu se poate reține încălcarea art. 16 alin. (1) și art. 124 din Constituție „în măsura în care normele supuse controlului de constituționalitate se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. Principiul egalității în fața legii nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune un tratament juridic identic numai în situații egale, iar situațiile în mod obiectiv diferite justifică chiar și din punct de vedere constituțional tratamentul juridic diferit”; în deplină concordanță cu art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul poate stabili reguli speciale de procedură; textele de lege criticate „nu îngreudează dreptul părților interesate de a apela la instanțele judecătorești și de a se prevala de garanțiile procesuale în cadrul unui proces public, judecat de o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Mai mult, chiar dispozițiile legale criticate dau posibilitatea funcționarului public de a se adresa instanței de contencios administrativ sau, după caz, instanței judecătorești competente, potrivit legii”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 68, art. 73 alin. (2), art. 87 alin. (7), art. 89 alin. (1) și art. 91¹ din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, precum și ale art. 31 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2006 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor

publici pentru anul 2006, aprobată cu modificări prin Legea nr. 417/2006.

Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 22 martie 2004, iar art. 89 alin. (1) din aceasta, criticat ca fiind neconstituțional, a fost modificat prin art. I pct. 87 din Legea nr. 251/2006 privind modificarea și completarea Legii nr. 188/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 4 iulie 2006. Prin această din urmă lege a fost introdus, potrivit pct. 88 al art. I, art. 91¹ ce face, de asemenea, obiect al criticii de neconstituționalitate.

Art. 68, art. 73 alin. (2), art. 87 alin. (7), art. 89 alin. (1) și art. 91¹ din Legea nr. 188/1999 prevăd:

— Art. 68: „Funcționarul public nemulțumit de sancțiunea aplicată se poate adresa instanței de contencios administrativ, solicitând anularea sau modificarea, după caz, a ordinului sau dispoziției de sancționare.”;

— Art. 73 alin. (2): „Împotriva ordinului sau dispoziției de imputare funcționarului public în cauză se poate adresa instanței de contencios administrativ.”;

— Art. 87 alin. (7): „În cazul în care conducătorii autorităților și instituțiilor publice refuză încadrarea funcționarilor publici în condițiile alin. (6), funcționarul public se poate adresa instanței de contencios administrativ competente.” [Alin. (6) la care se face trimitere prevede: „Conducătorii autorităților și instituțiilor publice au obligația de a numi funcționari publici redistribuiți cu caracter permanent sau temporar.”];

— Art. 89 alin. (1): „În cazul în care raportul de serviciu a încetat din motive pe care funcționarul public le consideră netemeinice sau nelegale, acesta poate cere instanței de contencios administrativ anularea actului administrativ prin care s-a constatat sau s-a dispus încetarea raportului de serviciu, în condițiile și termenele prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările ulterioare, precum și plata de către autoritatea sau instituția publică emitentă a actului administrativ a unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și recalulate, și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat funcționarul public.”;

— Art. 91¹: „Cauzele care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public sunt de competența instanțelor de contencios administrativ, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege competența altor instanțe.”

Art. 31 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2006 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 57 din 20 ianuarie 2006, prevede: „Împotriva măsurilor dispuse potrivit prevederilor alin. (1) persoana în cauză se poate adresa instanței de contencios administrativ sau, după caz, instanței judecătorești competente, potrivit legii, în termen de 30 de zile de la data comunicării soluționării contestației.” [Alin. (1) la care se face trimitere prevede: „Soluționarea contestațiilor în legătură cu stabilirea salariilor de bază, sporurilor, premiilor și a altor drepturi care se acordă potrivit prevederilor prezentei ordonanțe este de competența ordonatorilor de credite.”]

În opinia autorilor excepției, aceste prevederi de lege contravin art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (1)–(3) și art. 124 din Constituție, potrivit cărora:

— Art. 16 alin. (1): „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”;

— Art. 21 alin. (1)–(3): „(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngădi exercitarea acestui drept.

(3) Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.”;

— Art. 124: „(1) Justiția se înfăptuiește în numele legii.

(2) Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.

(3) Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.”

Se mai invocă și încălcarea prevederilor art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, referitoare la egalitatea și protecția oamenilor în fața legii împotriva oricărui discriminări, ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil, public și într-un termen rezonabil, în fața unui tribunal independent și imparțial, stabilit prin lege, precum și ale art. 5.9 din Documentul Reuniunii de la Copenhaga din cadrul Dimensiunii Umane a O.S.C.E. 1990, referitoare la egalitatea în fața legii, fără discriminări, beneficiind de protecție egală în fața legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține:

În esență, potrivit criticilor formulate, dispozițiile de lege ce fac obiectul excepției sunt neconstituționale „în măsura în care limitează competența materială funcțională a instanțelor judecătorești doar la instanțele de contencios administrativ în ceea ce privește soluționarea cauzelor care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public, excluzând pe cale de consecință competența materială funcțională a instanțelor civile specializate în soluționarea conflictelor de muncă”. Cu alte cuvinte, în opinia autorului excepției, litigiile având ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public, care, conform doctrinei, este „o specie a raportului de muncă în general”, „pot” fi soluționate potrivit legislației muncii, care completează Legea nr. 188/1999, dacă aceasta nu cuprinde dispoziții contrare. Se mai consideră că textele criticate din Legea nr. 188/1999 și din Ordonanța Guvernului nr. 2/2006, care stabilesc pentru litigiile izvorâte din raporturile de serviciu o procedură de soluționare diferită de procedura prevăzută de dispoziții corespondente (amplu exemplificate) din Codul muncii, sunt „net” dezavantajoase și discriminatorii pentru funcționarii publici.

Analizând aceste susțineri, Curtea constată că, potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, prin aceasta se „reglementează regimul general al raporturilor juridice dintre funcționarii publici și stat sau administrația publică locală, prin autoritățile administrative autonome ori prin autoritățile și instituțiile publice ale administrației publice centrale și locale, denumite în continuare raporturi de serviciu”. Scopul legii, așa cum este definit prin art. 1 alin. (2), este asigurarea „[...] unui serviciu public stabil, profesionist, transparent, eficient și imparțial, în interesul cetățenilor, precum și al autorităților și instituțiilor publice din administrația publică centrală și locală”. În conformitate cu alin. (1) al art. 4, raporturile reglementate prin această lege „[...] se nasc și se exercită pe

baza actului administrativ de numire, emis în condițiile legii”, astfel: numirea [art. 54 alin. (2)], suspendarea [art. 82 alin. (2) și (4)], reluarea activității [art. 83 alin. (1)], încetarea raportului de serviciu [art. 84], precum și aplicarea sancțiunilor disciplinare și stabilirea răspunderii funcționarului public se fac prin actul administrativ emis de conducătorul autorității sau instituției publice. Așadar, chiar din prevederile legii criticate rezultă că suntem în prezența unor acte administrative, iar nu „(aparent) administrative”, așa cum susțin autorii excepției. Mai mult, dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (6) prevăd în mod expres că actele administrative ale autorităților publice sunt supuse controlului judecătoresc pe calea contenciosului administrativ, care este garantat. În plus, prevederile art. 68, art. 73 alin. (2), art. 87 alin. (7), art. 89 alin. (1) și art. 91¹ din legea criticată, care stabilesc în competența instanțelor de contencios administrativ soluționarea litigiilor având ca obiect exercitarea raporturilor de serviciu, precum și procedura de judecată în fața acestora, au suport constituțional și în prevederile alin. (2) al art. 126, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”. Ca atare, potrivit Constituției, revine exclusiv legiuitorului stabilirea prin lege a competenței și a procedurii de judecată. O asemenea lege este Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici.

În legătură cu susținerile referitoare la deosebiri de reglementare dintre Legea nr. 188/1999 și Codul muncii, adoptat prin Legea nr. 53/2003, pe care se întemeiază în principal criticile privind încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că acestea nu reprezintă o problemă de constituționalitate. Constituționalitatea unei dispoziții de lege nu poate fi examinată prin raportare la o altă dispoziție legală, ci, potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta efectuează controlul de constituționalitate numai prin raportare la prevederile și principiile Constituției. De altfel, Curtea constată că nici în sine art. 68, art. 73 alin. (2), art. 87 alin. (7), art. 89 alin. (1) și art. 91¹ din Legea nr. 188/1999 și art. 31 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2006 nu cuprind prevederi contrare principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. Art. 73 alin. (3) lit. j) din Legea fundamentală prevede că statutul funcționarilor publici se stabilește prin lege organică, iar voința legiuitorului cu privire la acesta se

regăsește în cuprinsul Legii nr. 188/1999. Mai mult, art. 93 din Legea nr. 188/1999 prevede expres că dispozițiile acesteia „[...] se completează cu prevederile legislației muncii, precum și cu reglementările de drept comun civile, administrative sau penale, după caz, în măsura în care nu contravin legislației specifice funcției publice”. Or, așa cum s-a arătat, legislația specifică funcției publice cuprinde reglementări diferite față de dreptul comun, care este legislația muncii. De altfel, și Codul muncii la care autorul excepției face trimitere stabilește prin art. 295 alin. (2) că acesta se aplică „[...] cu titlu de drept comun [...] în măsura în care reglementările speciale nu sunt complete și aplicarea lor nu este incompatibilă cu specificul raporturilor de muncă respective”.

Curtea nu poate reține nici încălcarea art. 21 alin. (1)–(3) din Constituție, privind „accesul liber la justiție”, mai exact, conform susținerilor autorilor excepției, „soluționarea cu celeritate a litigiului de muncă”. Potrivit celor statuate de Curtea Constituțională în concordanță cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, exercitarea accesului liber la justiție presupune posibilitatea juridică a persoanei de a avea acces atât la structurile justiției, cât și la mijloacele procedurale de înlăptuire a acesteia. Aceeași decizie se referă la imposibilitatea excluderii vreunei categorii sau grup social de la exercițiul drepturilor procesuale pe care legea le-a instituit. Legiuitorul poate însă să instituie, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură și modalități specifice de exercitare a drepturilor procedurale. Cât privește conceptul „termen rezonabil”, în sensul aceleiași jurisprudențe, acesta vizează celeritatea procesului. Or, textele de lege criticate nu încalcă aceste prevederi constituționale și nici nu contravin jurisprudenței enunțate, iar termenele pe care le stabilesc asigură soluționarea într-un termen rezonabil a litigiilor privitoare la raporturile de serviciu.

Curtea constată, de asemenea, că nu este încălcat nici art. 124 din Constituție referitor la „înlăptuirea justiției” și, pentru considerentele expuse, nu poate reține nici încălcarea prevederilor din documentele internaționale invocate.

În sfârșit, așa cum susțin și autorii excepției, Curtea constată că Decizia nr. 215 din 7 martie 2006, referitoare la constituționalitatea prevederilor art. 73 alin. (2) din Legea nr. 188/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 31 martie 2006, nu are relevanță în cauză.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 68, art. 73 alin. (2), art. 87 alin. (7), art. 89 alin. (1) și art. 91¹ din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici și ale art. 31 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2006 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2006, excepție ridicată de Anculia Virginica, Pavel-Valentin Morariu, Serafim Hadrian Mitar, Marius Ruian, Adina Morariu, Liliana Deaconu și Meda Bredean în dosarele nr. 5.045/59/2006, nr. 5.046/59/2006, nr. 5.286/59/2006, nr. 6.086/59/2006,

nr. 6.092/59/2006, nr. 6.093/59/2006 și nr. 6.256/59/2006 ale Curții de Apel Timișoara — Secția civilă — Complet specializat litigii de muncă și asigurări sociale, precum și de Elisabeta Claudia Pintilie și Milena Branca Todorov în Dosarul nr. 4.595/30/2006 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 februarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 171

din 27 februarie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) lit. b) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) lit. b) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Viorica Lenghel, Terezia Mureșan și Laurențiu Naș în Dosarul nr. 3.951/33/2006 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde autoarea excepției Viorica Lenghel, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul părții prezente, care solicită admiterea excepției astfel cum a fost formulată în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie, pune concluzii de respingere a excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.951/33/2006, **Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) lit. b) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.** Excepția a fost ridicată de Viorica Lenghel, Terezia Mureșan și Laurențiu Naș într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect anularea parțială a certificatului de atestare a dreptului de proprietate.

În motivarea excepției se susține că prevederile art. 11 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 554/2004 contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1)–(3) și art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât instituie un termen de cel mult un an în care terții se pot adresa justiției, termen care curge de la data emiterii actului administrativ atacat. Or, „actele administrative unilaterale nu sunt făcute publice prin mijloacele obișnuite de publicitate“, astfel că „terții interesați nu pot lua cunoștință de existența acestora“ decât atunci când drepturile lor sunt vătămăte. Limitarea în timp a dreptului de a ataca aceste acte în justiție, de a formula apărări ori pretenții are caracter „vădit discriminator“, iar dreptul de proprietate „este expus abuzurilor“.

Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția nu este întemeiată, textul de lege criticat nefiind contrar dispozițiilor constituționale invocate și menționează că, de altfel, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în acest sens.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 554/2004 sunt constituționale, sens în care arată că acestea nu sunt contrare art. 16 și 21 din Constituție, iar dispozițiile art. 44 din aceasta nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 11 alin. (1) lit. b) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, potrivit căroră: „(1) *Cererile prin care se solicită anularea unui act administrativ individual sau recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei cauzate se pot introduce în termen de 6 luni de la: [...] b) data expirării termenului legal de soluționare a cererii, fără a depăși termenul prevăzut la alin. (2).*” Alin. (2) al art. 11 la care se face trimitere, prevede: „*Pentru motive temeinice, în cazul actului administrativ unilateral, cererea poate fi introdusă și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de un an de la data emiterii actului.*”

Textele constituționale invocate ca fiind încălcate sunt art. 16 alin. (1) și (2), privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, nimeni nefiind mai presus de lege, art. 21 alin. (1)–(3) privind „*Accesul liber la justiție*” și art. 44 alin. (1) și (2) care garantează și ocrotește proprietatea privată, în mod egal, indiferent de titular.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

În esență, autorii excepției susțin că prevederile art. 11 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 554/2004 contravin dispozițiilor constituționale menționate, întrucât termenul de cel mult un an în care terții interesați se pot adresa justiției curge de la data emiterii actului administrativ atacat și, în consecință, are caracter „vădit discriminator”, iar dreptul de proprietate „este expus abuzurilor”.

Din analiza acestor susțineri rezultă că excepția vizează, în exclusivitate, termenul de un an, care curge de la data emiterii actului administrativ unilateral, în care poate fi formulată cererea de anulare a acestuia, și care este prevăzut de alin. (2) al art. 11 din legea criticată. Or, cu privire la constituționalitatea acestui text de lege Curtea Constituțională s-a pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 534 din 27 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 666 din 2 august 2006, într-o cauză în care motivarea era similară celei din prezentul dosar, tot prin raportare la art. 16 alin. (1) și (2) și art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție. Prin acea decizie, respingându-se excepția ridicată, Curtea Constituțională a constatat că textul de lege criticat nu cuprinde dispoziții care ar crea privilegii sau discriminări, astfel că art. 16 din Legea fundamentală nu este încălcat, iar art. 44 alin. (1) și (2) din aceasta nu este incident în cauză.

Cât privește invocarea art. 21 alin. (1)–(3) din Constituție, de asemenea, Curtea, pronunțându-se asupra constituționalității art. 11 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 prin raportare la aceste dispoziții, a statuat prin Decizia nr. 123 din 16 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 22 martie 2006, că „stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție nu constituie o încălcare a dreptului la liberul acces la justiție și la un proces echitabil”. Aceasta, deoarece „legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege”.

În consecință, cele statuate de Curtea Constituțională prin deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice modificarea acestei jurisprudențe.

De altfel, în jurisprudența sa Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că instituirea unor termene pentru efectuarea diferitelor acte de procedură, termenele de prescripție și cele de decădere sau sancțiunile pentru nerespectarea acestora nu sunt de natură a încălca art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, acestea fiind restricții admise atâta timp cât nu aduc atingere dreptului de acces la un tribunal în substanța sa. Așadar, în acest domeniu statele dispun de o anumită marjă de apreciere (Cauza *Stubbings și alții împotriva Regatului Unit, 1996*).

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) lit. b) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Viorica Lenghel, Terezia Mureșan și Laurențiu Naș în Dosarul nr. 3.951/33/2006 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 februarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 242

din 20 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. a)—c) și alin. 10 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 și ale art. 278¹ alin. 8 lit. a)—c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Toma și Marinela Toma în Dosarul nr. 5.033/109/2006 al Tribunalului Argeș — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 5.033/109/2006, **Tribunalul Argeș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 și ale art. 278¹ alin. 8 lit. a)—c) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Gheorghe Toma și Marinela Toma într-un litigiu având ca obiect soluționarea unei plângeri împotriva ordonanței de confirmare a neînceperii urmăririi penale.

În motivarea excepției autorul acesteia apreciază, în esență, că textul legal criticat limitează posibilitatea instanței de recurs de a pronunța o hotărâre judecătorească de condamnare sau achitare, astfel încât nu poate judeca fondul. Astfel, recursul prevăzut de art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală este unul formal. Mai mult, se arată că sunt încălcate și prevederile art. 16 din Constituție, întrucât există o inegalitate între procuror, judecător și părți.

Tribunalul Argeș — Secția penală apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. În susținerea

acestei opinii, se arată că textul contestat nu este de natură să împiedice persoana vătămată de a se adresa instanței de judecată. Limitarea prin textul de lege a actelor procurorului împotriva cărora se poate face plângere la instanță, fără a se face o referire expresă la actele prin care s-a aplicat o sancțiune cu caracter administrativ, reprezintă o problemă de legiferare, iar nu de constituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 228 din 7 martie 2006.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 228 din 7 martie 2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 8 lit. a)—c) și alin. 10 din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate, dar cu păstrarea soluției legislative inițiale, prin Legea nr. 356/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006. Curtea constată că în mod greșit instanța de judecată a

reținut ca obiect al excepției de neconstituționalitate art. 10 din Codul de procedură penală, și nu art. 278¹ alin. 10 din același cod. În consecință, Curtea, prin prezenta decizie, urmează a se pronunța cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. a)–c) și alin. 10 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

„Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea, prin sentință, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, menținând rezoluția sau ordonanța atacată;

b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă;

c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare, în complet legal constituit, dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător. [...]

Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 lit. a) și b) poate fi atacată cu recurs de procuror, de persoana care a făcut plângerea, de persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și de orice altă persoană ale cărei interese legitime sunt vătămate“.

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (1)–(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Dispozițiile legale criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate, Curtea, prin numeroase decizii, constatând constituționalitatea acestora. Astfel, prin Decizia nr. 508 din 18 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.135 din 1 decembrie 2004, Curtea s-a pronunțat în sensul constituționalității textului art. 278¹ din Codul de procedură penală, reținând că acesta reprezintă un răspuns la necesitatea consacării legale exprese a dreptului persoanei de a se adresa instanței de judecată competente, atunci când este nemulțumită de soluția dată plângerii sale contra actelor procurorului, aspect reținut de altfel și de Curtea Constituțională în Decizia nr. 486 din 2 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 6 martie 1998. Astfel, legiuitorul a creat celui interesat posibilitatea de a ataca actul procurorului de netrimitere în judecată, urmărind, după caz, începerea sau redeschiderea urmăririi penale ori desființarea actului procurorului și reținerea spre judecare a cauzei.

Totodată, prin Decizia nr. 228 din 7 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 332 din 13 aprilie 2006, Curtea a statuat că în plângerea formulată împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată nu se judecă însăși cauza, ci doar temeinicia și legalitatea soluțiilor pronunțate de procuror, pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a eventualelor probe scrise înfățișate instanței de părțile în proces. Așadar, prin încheierea pronunțată în temeiul art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală, instanța nu dezleagă fondul pricinii, ci apreciază numai cu privire la legalitatea actului atacat.

Faptul că, potrivit art. 278¹ alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală, după judecarea plângerii împotriva soluției procurorului, instanța pronunță la rândul ei o hotărâre prin care menține această soluție nu poate fi caracterizat ca o împiedicare a accesului la justiție, respectiv o încălcare a dreptului la un proces echitabil, dat fiind că hotărârea aparține în acest caz însăși justiției, iar partea nemulțumită are deschise tot în justiție căile de atac prevăzute de lege.

Nu poate fi caracterizată ca o încălcare a dreptului la un proces echitabil nici reglementarea soluției pe care o pronunță instanța în temeiul art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală, întrucât împotriva încheierii pronunțate persoana nemulțumită are posibilitatea exercitării căilor de atac prevăzute de lege, având deplina libertate de a demonstra nelegalitatea acesteia, folosind toate mijloacele procedurale ce caracterizează un proces echitabil.

De asemenea, soluționarea fondului cauzei, în situația în care instanța, în temeiul art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată, reținând cauza spre judecare, constituie o etapă procesuală distinctă, guvernată de regulile procedurale aplicabile judecării în primă instanță și în căile de atac, reguli cu privire la care textele criticate stabilesc în mod expres că se aplică „în mod corespunzător“. Astfel, dispozițiile art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală asigură posibilitatea părților de a formula apărări, de a propune probe și de a recurge la căile de atac prevăzute de lege, așadar de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează un proces echitabil, în deplină concordanță cu prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție.

Aceleași considerente și soluție au fost reținute și prin Decizia Curții Constituționale nr. 859 din 28 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 17 ianuarie 2007.

Neexistând elemente noi de natură a determina schimbarea jurisprudenței Curții, cele stabilite prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. a)—c) și alin. 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Toma și Marinela Toma în Dosarul nr. 5.033/109/2006 al Tribunalului Argeș — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

ORDIN

privind aprobarea prețului de referință al gazelor naturale extrase în România

În temeiul prevederilor art. 49 alin. (4) și ale art. 54 lit. e) din Legea petrolului nr. 238/2004, ale art. 92 alin. (2) din Normele metodologice pentru aplicarea Legii petrolului nr. 238/2004, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 2.075/2004, și ale art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 756/2003 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,

având în vedere Adresa nr. 401.488 din 3 aprilie 2007 conținând Evaluarea sumei fixe unitare pentru acoperirea costurilor de achiziție a gazelor naturale pentru trimestrul al II-lea al anului 2007, realizată de Agenția Națională de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Prețul de referință pentru gazele naturale extrase în România, care stă exclusiv la baza calculului valorii redevenței petroliere, se stabilește în corelare cu prețul gazelor naturale din producția internă.

Art. 2. — Începând cu trimestrul al II-lea al anului 2007, prețul de referință pentru gazele naturale extrase în România, care stă la baza calculului valorii redevenței petroliere, este de 455 lei/1.000 mc.

Art. 3. — De la data aplicării prevederilor prezentului ordin, pct. II „Metodologie pentru stabilirea prețului de referință pentru gazele naturale extrase în România” din anexa nr. 1 „Metodologiile de stabilire a prețului de referință pentru petrolul extras în România” la Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 98/1998, publicat în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 343 din 10 septembrie 1998, cu modificările ulterioare, se suspendă până la emiterea unor noi instrucțiuni tehnice de stabilire a prețului de referință pentru calculul redevenței petroliere.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin își încetează aplicabilitatea Ordinul ministrului economiei și comerțului și al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 102.094/34/2005 privind aprobarea prețului de referință al gazelor naturale extrase în România, începând cu trimestrul al II-lea al anului 2005, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 21 aprilie 2005.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Bogdan Găbudeanu

București, 10 aprilie 2007.
Nr. 57.

MINISTERUL MUNCII, SOLIDARITĂȚII SOCIALE ȘI FAMILIEI

ORDIN**pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Observatorului Național al Ocupării și Formării Profesionale a Forței de Muncă**

Având în vedere ordinul ministrului muncii, solidarității sociale și familiei privind constituirea Observatorului Național al Ocupării și Formării Profesionale a Forței de Muncă,

în baza art. 16 din Hotărârea Guvernului nr. 412/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, cu modificările ulterioare,

ministrul muncii, solidarității sociale și familiei emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul de organizare și funcționare a Observatorului Național al Ocupării și Formării Profesionale a Forței de Muncă, prevăzut în anexa care

face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,
Gheorghe Barbu

București, 23 martie 2007.
Nr. 234.

ANEXĂ**REGULAMENT****de organizare și funcționare a Observatorului Național al Ocupării și Formării Profesionale a Forței de Muncă****PARTEA I****Rolul, funcțiile, atribuțiile Observatorului**

Art. 1. — (1) În baza ordinului ministrului muncii, solidarității sociale și familiei privind constituirea Observatorului Național al Ocupării și Formării Profesionale a Forței de Muncă, această structură este organizată la nivelul Direcției programe și strategii forță de muncă, în cadrul Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, având rol de sursă informațională cu privire la fenomenele și procesele specifice pieței muncii, utilă procesului de fundamentare, elaborare, implementare, monitorizare și evaluare a politicilor și strategiilor în domeniul ocupării și formării forței de muncă.

(2) Observatorul Național al Ocupării și Formării Profesionale a Forței de Muncă, denumit în continuare *Observator*, are sediul în municipiul București, str. Cristian Popișteanu nr. 1, sc. D, et. 6, camera 627, sectorul 1.

Art. 2. — Pentru realizarea rolului său, Observatorul îndeplinește funcțiile și atribuțiile stabilite prin prezentul regulament și cele conferite ulterior acestuia prin legi sau prin alte acte normative.

PARTEA a II-a**Organizarea Observatorului**

Art. 3. — Structura organizatorică a Observatorului este prevăzută în anexa nr. 1.

PARTEA a III-a**Funcționarea Observatorului**

Art. 4. — (1) Coordonarea Observatorului se exercită de către directorul Direcției programe și strategii forță de

muncă sau de către persoana desemnată în acest sens de acesta.

(2) Coordonatorul reprezintă Observatorul în raporturile cu autoritățile administrației publice, cu alte persoane juridice, cu persoane fizice, precum și cu organisme din țară și din străinătate.

(3) Coordonatorul răspunde de întreaga activitate a Observatorului în fața ministrului muncii, solidarității sociale și familiei.

CAPITOLUL I**Atribuțiile coordonatorului Observatorului**

Art. 5. — În vederea realizării rolului și funcțiilor Observatorului, coordonatorul are următoarele atribuții:

a) acționează pentru aplicarea strategiei proprii a Observatorului, integrată în strategia promovată la nivelul Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei;

b) asigură reflectarea în activitățile Observatorului a priorităților și ariilor tematice stabilite de Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei — Direcția programe și strategii forță de muncă;

c) informează conducerea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei cu privire la activitatea desfășurată în cadrul Observatorului și transmite toate rezultatele și produsele publicistice realizate de Observator;

d) coordonează activitatea de colectare, prelucrare, interpretare și evaluare a datelor și informațiilor specifice domeniilor ocupării și formării profesionale, precum și celor care au influență asupra lor;

e) coordonează activitatea de promovare a rezultatelor evaluărilor;

f) coordonează activitatea de comunicare cu partenerii Observatorului;

g) coordonează activitatea de creare și întreținere a unei rețele favorabile inițiativelor de ocupare și formare a forței de muncă;

h) colaborează cu instituțiile de specialitate pentru formarea și perfecționarea pregătirii profesionale a personalului în cadrul Observatorului;

i) coordonează editarea publicațiilor de specialitate și informare;

j) îndeplinește și alte atribuții și delegări stabilite de conducerea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei.

CAPITOLUL II

Activitatea de colectare și prelucrare date

Art. 6. — Activitatea de colectare și prelucrare date constă în:

a) dezvoltarea unui sistem de colectare și prelucrare a datelor specifice domeniilor ocupării și formării profesionale, precum și a celor care au influență asupra lor;

b) organizarea și întreținerea unei baze de date referitoare la piața muncii;

c) solicitarea de date pe baza protocoalelor și înțelegerilor încheiate cu partenerii Observatorului;

d) colectarea și prelucrarea datelor și informațiilor specifice domeniilor ocupării și formării profesionale, precum și a celor care au influență asupra lor; realizarea evidenței locurilor de muncă vacante;

e) centralizarea și asigurarea informațiilor statistice necesare analizei și evaluării fenomenelor economice și sociale pentru fundamentarea studiilor și deciziilor în domeniu;

f) furnizarea de date necesare celorlalte activități din cadrul Observatorului.

CAPITOLUL III

Activitatea de interpretare și evaluare date

Art. 7. — Activitatea de interpretare și evaluare date constă în:

a) crearea unui sistem de monitorizare și evaluare a impactului politicilor și acțiunilor derulate în domeniile ocupării și formării profesionale, precum și a celor care au influență asupra lor;

b) interpretarea și evaluarea datelor și informațiilor specifice domeniilor ocupării și formării profesionale, precum și a celor care au influență asupra lor;

c) realizarea analizelor, sintezelor, evaluărilor;

d) contractarea cu instituții specializate a unor studii, cercetări și prognoze în domeniul de activitate;

e) monitorizarea și evaluarea implementării documentelor programatice relevante;

f) elaborarea periodică de rapoarte tematice asupra ocupării: tendințele ce se manifestă pe piața muncii, precum și nivelul de integrare a politicii Guvernului în domeniul ocupării în ansamblul politicilor europene de ocupare;

g) încheierea de parteneriate/contractarea cu instituții specializate a unor activități complexe de evaluare ex-ante și ex-post a politicilor de ocupare și formare profesională;

h) realizarea de studii de impact pentru politicile publice specifice domeniului;

i) asigurarea unui mediu propice pentru informare, consultare și dezbateră a subiectelor legate de piața muncii, inclusiv în context european.

CAPITOLUL IV

Activitatea de comunicare

Art. 8. — Activitatea de comunicare constă în:

a) identificarea operatorilor, fenomenelor și proceselor care acționează în domeniul ocupării forței de muncă;

b) evidențierea, actualizarea și administrarea unei baze de date privind partenerii Observatorului;

c) evidențierea, actualizarea și administrarea unei rețele informaționale pentru diseminarea rezultatelor activității Observatorului;

d) dezvoltarea și întreținerea unei rețele favorabile inițiativelor de ocupare și formare a forței de muncă;

e) organizarea de întâlniri periodice cu membrii fondatori ai Observatorului;

f) promovarea rezultatelor analizelor, evaluărilor și studiilor realizate în cadrul Observatorului;

g) editarea și distribuirea publicațiilor referitoare la rezultatele activității Observatorului;

h) actualizarea și furnizarea de informații relevante pentru pagina de internet a Direcției programe și strategii forță de muncă din cadrul site-ului Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei (*MMSSF*), respectiv pentru Portalul informațional de formare profesională continuă.

CAPITOLUL V

Atribuțiile partenerilor reprezentați în Observator

Art. 9. — (1) Instituțiile/organizațiile partenere ale Observatorului desemnează reprezentanți în cadrul acestei structuri.

(2) Observatorul încheie cu fiecare dintre instituțiile/organizațiile partenere câte un protocol de colaborare, conform modelului prevăzut în anexa nr. 2.

(3) Atribuțiile partenerilor reprezentați în Observator sunt următoarele:

a) transmit în cadrul Observatorului informațiile și datele specifice instituțiilor sau organizațiilor pe care le reprezintă, referitoare la domeniul ocupării și formării profesionale;

b) propun teme specifice în vederea efectuării în cadrul Observatorului a unor analize și evaluări ale fenomenelor economice și sociale pentru fundamentarea studiilor și deciziilor în domeniu;

c) contribuie în mod direct la elaborarea unui sistem de monitorizare și evaluare a politicilor și strategiilor din domeniul ocupării și formării profesionale;

d) participă la reuniunile și seminariile tematice organizate în cadrul Observatorului și prezintă punctul de vedere al instituției/organizației pe care o reprezintă;

e) transmit în cadrul Observatorului informațiile relevante privind modul de implementare a politicilor și strategiilor în domeniul ocupării și formării profesionale pentru acțiunile care intră în responsabilitatea instituției/organizației pe care o reprezintă;

f) transmit în cadrul Observatorului date privind necesitățile de formare și ocupare din domeniul de activitate al instituției/organizației pe care o reprezintă;

g) asigură promovarea și diseminarea rezultatelor activității desfășurate în cadrul Observatorului în instituția/organizația pe care o reprezintă;

h) contribuie la elaborarea analizelor, sintezelor și evaluărilor realizate în cadrul Observatorului;

i) contribuie la elaborarea rapoartelor tematice realizate în cadrul Observatorului privind tendințele ce se manifestă pe piața muncii;

j) contribuie la realizarea publicațiilor referitoare la rezultatele activității Observatorului;

k) participă la activități de formare desfășurate în cadrul Observatorului.

PARTEA A IV-A Dispoziții finale

Art. 10. — Coordonatorul Observatorului are obligația să respecte în desfășurarea activității programul de activități și portofoliul de cercetare, stabilite de Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, prin Direcția programe și strategii forță de muncă.

Art. 11. — (1) Personalul din cadrul Observatorului are obligația:

— să asigure realizarea la timp și de calitate a tuturor sarcinilor stabilite de coordonatorul Observatorului;

— să manifeste solicitudine față de partenerii Observatorului;

— să asigure Secretariatul tehnic al Observatorului.

(2) Secretariatul tehnic are următoarele atribuții principale:

a) întocmește ordinea de zi a reuniunilor de lucru ale partenerilor Observatorului;

b) invită partenerii reprezentați în Observator, alte instituții/organizații, reprezentanți ai mass-mediei la reuniunile Observatorului;

c) pregătește materialele necesare desfășurării reuniunilor în cadrul Observatorului;

d) întocmește procesul-verbal al reuniunii desfășurate în cadrul Observatorului.

Art. 12. — (1) Atribuțiile stabilite prin prezentul regulament se detaliază pentru fiecare post din structura organizatorică prin fișa postului.

(2) Fișa postului conține denumirea postului, obiectivul fundamental al postului, colaboratorii direcți și indirecti, atribuții individuale, limite de responsabilitate, autoritate și competențe, colaborări cu alte posturi, exigențe cerute titularului (studii, experiență) etc.

Art. 13. — Prevederile prezentului regulament se completează cu orice alte dispoziții legale care privesc organizarea, funcționarea și atribuțiile Observatorului.

Art. 14. — Coordonatorul Observatorului este obligat să asigure cunoașterea și respectarea de către întregul personal din subordine a prezentului regulament.

Art. 15. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul regulament.

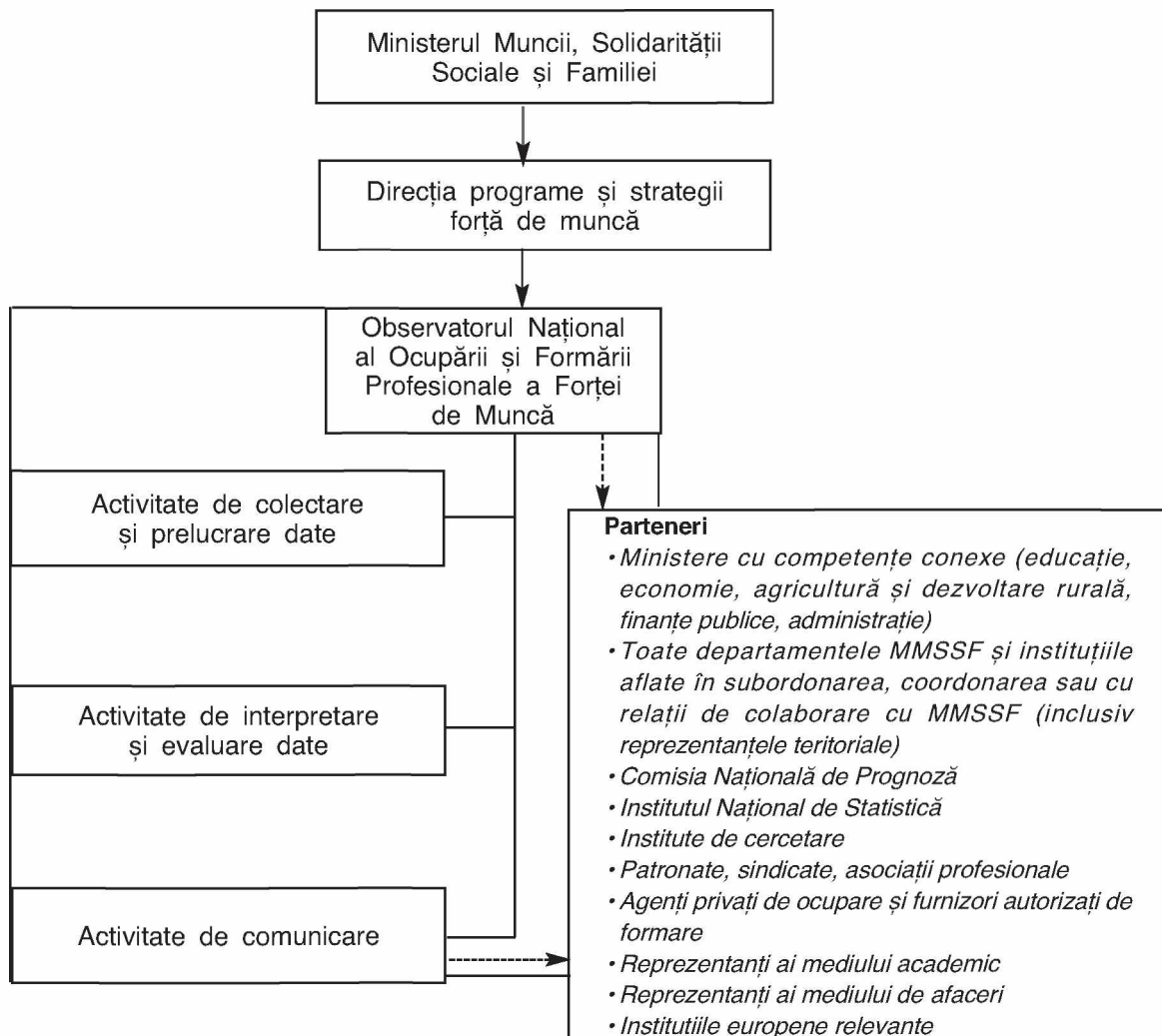
Art. 16. — (1) Prezentul regulament se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Prezentul regulament intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

*ANEXA Nr. 1
la regulament*

STRUCTURA ORGANIZATORICĂ

a Observatorului Național al Ocupării și Formării Profesionale a Forței de Muncă

P R O T O C O L

Având în vedere:

- necesitatea monitorizării Programului național de reformă;
 - ordinul ministrului muncii, solidarității sociale și familiei privind constituirea Observatorului Național al Ocupării și Formării Profesionale a Forței de Muncă; și
 - Adresa nr./..... a instituției/organizației partenere a Observatorului,
- între Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei și s-a încheiat prezentul protocol, cu următoarele clauze:

I. **Părțile semnatare**

Ministerul Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, cu sediul în str. Dem. I. Dobrescu nr. 2, sectorul 1, București, reprezentat de domnul, ministrul muncii, solidarității sociale și familiei, în calitate de inițiator, denumit în continuare *MMSSF – Observator*, și instituțiile/organizațiile partenere, denumite în continuare *parteneri*

ARTICOLUL 1

Obiectul protocolului

Obiectul protocolului este colaborarea în cadrul Observatorului Național al Ocupării și Formării Profesionale a Forței de Muncă.

ARTICOLUL 2

Obligațiile părților

A. MMSSF – Observator are următoarele obligații:

- a) să stabilească și să dezvolte relații de parteneriat cu organisme, organizații și instituții cu atribuții în ocuparea și formarea profesională a forței de muncă;
- b) să asigure crearea și actualizarea permanentă a rețelei interinstituționale;
- c) să solicite date partenerilor Observatorului, specifice domeniilor ocupării și formării profesionale, precum și celor care au influență asupra lor;
- d) să organizeze întâlniri periodice cu partenerii reprezentați în Observator;
- e) să colecteze, să prelucreze, să interpreteze și să evalueze datele și informațiile specifice domeniilor ocupării și formării profesionale, precum și celor care au influență asupra lor;
- f) să promoveze rezultatele evaluărilor și să asigure schimbul permanent de informații cu și între membrii rețelei interinstituționale;
- g) să dezvolte relații de colaborare cu organe și organizații similare din alte state și cu organizații internaționale.

B. Partenerul are următoarele obligații:

- a) să realizeze la parametri instituționali parteneriatul cu MMSSF – Observator;
- b) să mențină contractul cu MMSSF – Observator;
- c) să asigure furnizarea către MMSSF – Observator a informațiilor și datelor proprii, specifice domeniilor ocupării și formării profesionale, precum și celor care au influență asupra lor;

d) să permită promovarea și diseminarea informațiilor și datelor transmise MMSSF – Observator, atât în cadrul rețelei interinstituționale, cât și în mod public;

e) să desemneze unul sau mai mulți reprezentanți în cadrul Observatorului a căror activitate se va desfășura în conformitate cu prevederile cap. V din regulament;

f) să participe, prin reprezentanții desemnați, la întâlnirile organizate de MMSSF – Observator, ori de câte ori sunt solicitați.

ARTICOLUL 3

Durata protocolului

Prezentul protocol intră în vigoare de la data semnării lui de către părțile implicate, pe termen de ani, cu posibilitatea prelungirii ulterioare, prin acordul scris al părților.

ARTICOLUL 4

Încetarea protocolului

(1) Prezentul protocol încetează la data expirării perioadei pentru care a fost încheiat sau prin denunțare unilaterală a oricăreia dintre părți, realizată prin notificarea celeilalte părți.

(2) În cazul denunțării, prezentul protocol își va înceta valabilitatea după zile/luni de la respectiva notificare.

ARTICOLUL 5

Dispoziții finale

(1) Protocolul încheiat poate fi modificat prin acte adiționale numai cu acordul părților.

(2) Prezentul protocol se încheie în două exemplare cu valoare de original, câte unul pentru fiecare parte semnatară.

(3) Prezentul protocol s-a încheiat astăzi,

MMSSF – Observator

Instituțiile/Organizațiile partenere

MINISTERUL CULTURII ȘI CULTELOR
Nr. 2.130 din 9 martie 2007

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Nr. 535 din 3 aprilie 2007

MINISTERUL MUNCII,
SOLIDARITĂȚII SOCIALE ȘI FAMILIEI
Nr. 227 din 21 martie 2007

ORDIN

privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2007 al Companiei Naționale a Imprimeriilor „Coresi” — S.A., aflată sub autoritatea Ministerului Culturii și Cultelor

În temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 78/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii și Cultelor, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 11 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 208/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice și a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 16 din Hotărârea Guvernului nr. 412/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 1/2007 pentru aprobarea bugetelor de venituri și cheltuieli ale unităților din subordinea, coordonarea sau sub autoritatea ministerelor, celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, precum și a autorităților publice centrale,

ministrul culturii și cultelor, ministrul finanțelor publice și ministrul muncii, solidarității sociale și familiei emit următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2007 al Companiei Naționale a Imprimeriilor „Coresi” — S.A., companie de interes național aflată sub autoritatea Ministerului Culturii și Cultelor, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Defalcarea pe trimestre a indicatorilor prevăzuți în bugetul de venituri și cheltuieli al Companiei Naționale a Imprimeriilor „Coresi” — S.A. se aprobă de către Ministerul Culturii și Cultelor.

Art. 2. — (1) Nivelul cheltuielilor aferente veniturilor, prevăzut în bugetul de venituri și cheltuieli al Companiei Naționale a Imprimeriilor „Coresi” — S.A. menționat la

art. 1, reprezintă limită maximă și nu poate fi depășit decât în cazuri justificate și numai cu aprobarea Ministerului Culturii și Cultelor, Ministerului Finanțelor Publice și a Ministerului Muncii, Solidarității Sociale și Familiei.

(2) În cazul în care în execuție se înregistrează depășiri sau nerealizări ale veniturilor aprobate, Compania Națională a Imprimeriilor „Coresi” — S.A. va putea efectua cheltuieli proporțional cu gradul de realizare a veniturilor, cu încadrarea în indicatorii de eficiență aprobați.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii și cultelor,
Adrian Iorgulescu

Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,
Gheorghe Barbu

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

MINISTERUL CULTURII ȘI CULTELOR

Agent economic – Compania Națională a Imprimeriilor „Coresi” – S.A.

Sediul/Adresa – Piața Presei Libere nr. 1, sectorul 1, București

Cod de înregistrare fiscală: RO 11648971

BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI PE ANUL 2007

- mii lei (RON) -

		INDICATORI	Nr. rd.	2006 Preliminat	2007 Propuneri	Diferențe	%
0	1	2	3	4	5	6=5-4	7=5/4
I.		VENITURI TOTALE (rd.2 + 10 + 15)	1	20.489,9	24.000,0	3.510,1	117,1
	1	Venituri din exploatare – total, din care:	2	20.426,9	24.000,0	3.573,1	117,5
		a) producția vândută	3	19.922,6	23.450,0	3.527,4	117,7
		b) venituri din vânzarea mărfurilor	4	10,0	-	-10,0	-
		c) venituri din subvenții de exploatare aferente cifrei de afaceri, din care:	5	-	-	-	-
		- subvenții, conform prevederilor legale în vigoare	5a	-	-	-	-
		-transferuri, conform prevederilor legale în vigoare	5b	-	-	-	-
		d) producția imobilizată	6	-	-	-	-
		e) alte venituri din exploatare, din care:	7	494,3	550,0	55,7	111,3
		- venituri din subvenții de exploatare aferente altor venituri	8	-	-	-	-
		- alte venituri din exploatare	9	494,3	550,0	55,7	111,3
	2	Venituri financiare – total, din care:	10	61,6	-	-61,6	-
		a) venituri din interese de participare	11	-	-	-	-
		b) venituri din alte investiții financiare și creanțe care fac parte din activele imobilizate	12	-	-	-	-
		c) venituri din dobânzi	13	56,7	-	-56,7	-
		d) alte venituri financiare	14	4,9	-	-4,9	-
	3	Venituri extraordinare	15	1,4	-	-1,4	-
II.		CHELTUIELI TOTALE (rd.17 + 42 +45)	16	21.160,4	23.520,0	2.359,6	111,2
	1	Cheltuieli de exploatare – total, din care:	17	21.036,3	23.240,0	2.203,7	110,5
		a) cheltuieli materiale	18	6.215,1	6.800,0	584,9	109,4
		b) alte cheltuieli din afară (cu energia și apa)	19	3.125,8	3.400,0	274,2	108,8
		c) cheltuieli privind mărfurile	20	8,4	-	-8,4	-
		d) cheltuieli cu personalul, din care:	21	9.255,5	10.231,0	975,5	110,5
		- salarii	22	6.600,0	7.200,0	600,0	109,1
		- cheltuieli cu asigurările și protecția socială, din care:	23	1.996,5	2.117,0	120,5	106,0
		- cheltuieli privind contribuția la asigurări sociale	24	1.344,1	1.480,0	135,9	110,1
		- cheltuieli privind contribuția de asigurări pentru șomaj	25	161,8	144,0	-17,8	89,0
		- cheltuieli privind contribuția la asigurări sociale de sănătate	26	490,6	493,0	2,4	100,5

0	1	2	3	4	5	6=5-4	7=5/4
		- alte cheltuieli cu personalul, din care:	27	659,0	914,0	255,0	138,7
		- fonduri speciale aferente fondului de salarii, din care:	28	93,6	214,0	120,4	228,6
		- tichete de creșă (cf.art.3 din Legea nr. 193/2006)	28a	-	-	-	-
		- tichete cadou pentru cheltuieli sociale (cf.art.2 din Legea nr.193/2006)	28b	-	144,0	144,0	-
		- tichete de masă	29	565,4	700,0	134,6	123,8
		e) ajustarea valorii imobilizărilor corporale și necorporale	30	1.059,2	1.253,0	193,8	118,3
		f) ajustarea valorii activelor circulante	31	41,1	100,0	58,9	243,3
		g) alte cheltuieli de exploatare, din care:	32	1.331,2	1.456,0	124,8	109,4
		- cheltuieli cu prestațiile din afara societății, din care:	33	842,9	930,0	87,1	110,3
		- cheltuieli de protocol, din care:	34	10,2	10,0	-0,2	98,0
		- tichete cadou pentru protocol (cf.art.2 din Legea nr. 193/2006)	34a	-	5,0	-	-
		- cheltuieli de reclamă și publicitate, din care:	35	14,5	30,0	15,5	206,9
		- tichete cadou pentru cheltuieli de reclamă și publicitate (cf.art.2 din Legea nr.193/2006)	35a	-	10,0	-	-
		- tichete cadou pentru campanii de marketing, studiul pieței, promovarea pe piețe existente sau noi (cf.art.2 din Legea nr.193/2006)	35b	-	5,0	-	-
		- cheltuieli cu sponsorizarea	36	4,0	-	-	-
		- alte cheltuieli, din care:	37	488,3	526,0	27,7	107,7
		- taxa pentru activitatea de exploatare a resurselor minerale	38	-	-	-	-
		- redevența din concesionarea bunurilor publice	39	-	-	-	-
		- cheltuieli prevăzute de legea bugetului de stat, din care:	40	118,5	-	-	-
		- transferuri și/sau subvenții	41	-	-	-	-
2		Cheltuieli financiare – total, din care:	42	122,5	280,0	157,5	228,6
		- cheltuieli privind dobânzile	43	90,3	230,0	139,7	254,7
		- alte cheltuieli financiare	44	32,2	50,0	17,8	155,3
3		Cheltuieli extraordinare	45	1,6	-	-1,6	-
III.		REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	46	-670,5	480,0	1.150,5	-
IV.		ALTE CHELTUIELI DEDUCTIBILE STABILITE POTRIVIT LEGII, din care:	47	-	-	-	-
		- fond rezervă	48	-	-	-	-
V.		ACOPERIREA PIERDERILOR DIN ANII PRECEDENȚI	49	-	480,0	480,0	-
VI.		IMPOZIT PE PROFIT	50	-	-	-	-
VII.		PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care	51	-670,5	480,0	1.150,5	-
	1	Rezerve legale	52	-	-	-	-
	2	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	53	-	480,0	480,0	-
	3	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	54	-	-	-	-
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi externe	55	-	-	-	-

0	1	2	3	4	5	6=5-4	7=5/4
	5	Alte repartizări prevăzute legal	56	-	-	-	-
	6	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	57	-	-	-	-
	7	Minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende în cazul societăților/companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat	58	-	-	-	-
	8	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la pct. 1-7 se repartizează la alte rezerve și constituie sursa proprie de finanțare	59	-	-	-	-
	VIII	SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	60	3.311,0	1.714	-1.597,0	51,8
	1	Surse proprii	61	3.311,0	1.253	-2.058,0	37,8
	2	Alocații de la buget	62	-	-	-	-
	3	Credite bancare	63	-	-	-	-
		- interne	64	-	-	-	-
		- externe	65	-	-	-	-
	4	Alte surse	66	-	491	-	-
	IX	CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII, din care:	67	3.311,0	1.714	-1.597,0	51,8
	1	Investiții, inclusiv investiții în curs la finele anului	68	3.135,0	1.538	-1.597	49,1
	2	Rambursări de rate aferente creditelor pentru investiții	69	176,0	176	0,0	100,0
		- interne	70	176,0	176	0,0	100,0
		- externe	71	-	-	-	-
	X	REZERVE, din care:	72	298,0	298	0,0	100,0
	1	Rezerve legale	73	298,0	298	0,0	100,0
	2	Rezerve statutare	74	-	-	-	-
	3	Alte rezerve	75	-	-	-	-
	XI	DATE DE FUNDAMENTARE	76	-	-	-	-
	1	Venituri totale	77	20.489,9	24.000	3.510,1	117,1
	2	Cheltuieli aferente veniturilor totale	78	21.295,2	23.520	2.359,6	111,2
	3	Nr. prognozat de personal la finele anului	79	620	630	10	101,6
	4	Nr. mediu de personal total	80	629	630	1	100,2
	5	Fond de salarii, din care:	81	6.600,0	7.200,0	600,0	109,1
		a) fond de salarii aferent posturilor blocate	82	-	-	-	-
		b) fond de salarii aferent conducătorului operatorului economic, potrivit art.7 (1) din OUG nr.79/2001, din care:	83	77,5	104,0	26,5	134,2
		- sporuri, adaosuri, premii și alte drepturi de natură salarială, potrivit art.7 (2) din OUG nr.79/2001	84	25,0	28,0	3,0	112,0
		- premiul anual, potrivit art.7 (4) din OUG nr.79/2001	85	-	20,0	20,0	-
		c) fond de salarii aferent personalului angajat pe bază de contract individual de muncă cu durată nelimitată de timp	86	6.322,2	6.796,0	473,8	107,5
		d) fond salarii aferent personalului angajat pe bază de contract individual de muncă cu durată limitată de timp	87				
		e) alte cheltuieli cu personalul	88	200,3	300,0	99,7	149,8
	6	Câștigul mediu lunar pe salariat	89	837,6	898,9	61,3	107,3
	7	Productivitatea muncii pe total personal mediu (mii lei/persoană)(rd.77/80) – în prețuri curente	90	-	-		

0	1	2	3	4	5	6=5-4	7=5/4
	8	Productivitatea muncii pe total personal mediu (mii lei/persoană)(rd.77/80) – în prețuri comparabile	91	-	-		-
	9	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (unități fizice/persoană)	92	499.220	540.000	40.780	108,2
	10	Cheltuieli totale la 1.000 lei venituri totale [(cheltuieli totale/venituri totale) x 1.000] = (rd.16/rd.1) x 1.000	93	1.039,3	980,0	-59,3	94,3
	11	Plăți restante – total	94	-	-	-	-
		- prețuri curente	95	285	280	-5	98,2
		- prețuri comparabile (rd.95 x indicele de creștere a prețurilor prognozat)	96	298	280	-18	93,9
	12	Creanțe restante – total	97	-	-	-	-
		- prețuri curente	98	1.470	1.450	-20	98,6
		- prețuri comparabile (rd.98 x indicele de creștere a prețurilor prognozat)	99	1.536	1.450	-86	94,4

NOTĂ:

Rd.88 – în alte cheltuieli cu personalul s-au cuprins și:

- suma de 270.0 mii lei, reprezentând indemnizațiile membrilor Consiliului de Administrație, Adunării Generale a Acționarilor, Comitetului de Audit și Comitetului Politici de Dezvoltare

- suma 30 mii lei, reprezentând drepturi de autor.

ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

DECIZIE

privind autorizarea funcționării ca broker de asigurare a Societății Comerciale „ASILIFE INSURANCE BROKER” – S.R.L.

În conformitate cu prevederile Legii nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, și ale normelor emise în aplicarea acesteia,

în baza Hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor din data de 20 martie 2007 prin care s-a aprobat cererea Societății Comerciale „ASILIFE INSURANCE BROKER” – S.R.L. de obținere a autorizației de funcționare ca broker de asigurare,

Comisia de Supraveghere a Asigurărilor d e c i d e:

Art. 1. — Societatea Comercială „ASILIFE INSURANCE BROKER” – S.R.L., cu sediul social în București, Calea Griviței nr. 365, sectorul 1, nr. de ordine în registrul comerțului J40/10716/1.07.2004, cod unic de înregistrare 16563248/1.07.2004, este autorizată să funcționeze ca broker de asigurare având ca obiect de activitate numai activitatea de broker de asigurare conform prevederilor Legii nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Societatea comercială prevăzută la art. 1 are dreptul de a practica activitatea de broker de asigurare începând cu data înregistrării în Registrul brokerilor de asigurare.

Art. 3. — Societatea comercială prevăzută la art. 1 are obligația de a prezenta Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor copii ale documentelor care atestă plata ratelor primei de asigurare aferente contractului de asigurare de răspundere civilă profesională, pe măsura achitării acestora.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor,
Angela Toncescu

București, 30 martie 2007.
Nr. 179.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

HOTĂRÂREA

din 12 octombrie 2006

În Cauza Țovaru împotriva României

(Cererea nr. 77.048/01)

În Cauza Țovaru împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere compuse din: domnii J. Hedigan, președinte, C. Bîrsan, V. Zagrebelsky, doamna A. Gyulumyan, domnii E. Myjer, David Thór Björgvinsson, doamna I. Ziemele, judecători, și din domnul V. Berger, grefier de secție,

după ce a deliberat în Camera de consiliu la data de 21 septembrie 2006, pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 77.048/01, îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, domnul Dinu Țovaru (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 30 iulie 2001 în baza art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantul este reprezentat de către doamna Eugenia Crângariu, avocat în București. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de către agentul său, doamna Roxana Rizoiu, apoi de către doamna Beatrice Ramașcanu, din Ministerul Afacerilor Externe.

3. Reclamantul invocă, în special, faptul că vânzarea apartamentului nr. 1 din imobilul său unor terți, vânzare care nu a fost urmată de nicio despăgubire și care a fost confirmată prin hotărâri definitive ale instanțelor naționale, a încălcat art. 6 și 13 din Convenție și art. 1 din Primul Protocol adițional.

4. La data de 31 august 2004, președintele Secției a II-a a hotărât să comunice cererea Guvernului. Prevalându-se de art. 29 alin. 3 din Convenție, acesta a hotărât că vor fi examinate în același timp atât admisibilitatea, cât și fondul cauzei.

5. Atât reclamantul, cât și Guvernul au depus observații scrise în ceea ce privește fondul cauzei (art. 59 alin. 1 din Regulament).

6. La data de 1 noiembrie 2004, Curtea a modificat compunerea secțiilor sale (art. 25 alin. 1 din Regulament). Prezenta cerere a fost atribuită Secției a III-a astfel remaniate (art. 52 alin. 1). În cadrul acesteia, camera însărcinată cu examinarea cauzei (art. 27 alin. 1 din Convenție) a fost constituită în conformitate cu art. 26 alin. 1 din Regulament.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

7. Reclamantul s-a născut în anul 1939 și locuiește în București.

8. În anul 1950, în baza Decretului de naționalizare nr. 92/1950, statul român și-a apropiat bunul imobil, compus dintr-o construcție și terenul aferent, situat în București, strada Donici nr. 11 bis, care aparținea părinților reclamantului.

1. Acțiunea în revendicare

9. În 1997, reclamantul, arătând că, în conformitate cu Decretul nr. 92/1950, bunurile aparținând anumitor categorii sociale erau exceptate de la naționalizare și că părinții săi făceau parte din aceste categorii, a introdus în fața Judecătoriei Sectorului 2 București o acțiune în revendicare imobiliară împotriva Consiliului Municipiului București.

10. Printr-o decizie definitivă din data de 22 decembrie 1997, instanța a admis acțiunea, cu motivarea că statul intrase în posesia imobilului fără titlu valabil și, în consecință, a obligat pârâtul să-i restituie imobilul și terenul aferent.

11. Printr-o decizie din data de 25 mai 1998, primarul municipiului București a dispus restituirea bunului imobil. Printr-un proces-verbal din data de 23 iunie 1998, reclamantul a fost pus în posesia imobilului și a terenului

aferent, cu excepția a 4 apartamente, care fuseseră anterior vândute chiriașilor.

12. Prin acțiuni în revendicare împotriva terților dobânditori, reclamantul a obținut restituirea a 3 din cele 4 apartamente. În aceste 3 cazuri, instanțele interne, luând în considerare Hotărârea definitivă din 23 decembrie 1997, au considerat că imobilul, în totalitatea sa, fusese naționalizat fără titlu valabil, cu încălcarea dispozițiilor Decretului nr. 92/1950.

2. Acțiunea în revendicarea apartamentului nr. 1

13. Printr-un contract încheiat în data de 29 octombrie 1996, în baza Legii nr. 112/1995, Primăria Municipiului București și întreprinderea care administra bunurile imobile ale statului au vândut chiriașilor C.I. și C.F. apartamentul nr. 1, compus din 3 camere și situat în imobilul litigios.

14. Printr-o acțiune în revendicare introdusă la data de 2 iulie 1998 împotriva terților dobânditori, reclamantul a solicitat restituirea acestui apartament, arătând că, naționalizarea și titlul de proprietate al statului fiind anulate, acest apartament nu putea fi vândut în mod legal.

15. Prin Sentința din 14 ianuarie 2000, confirmată în apelul introdus de către partea pârâtă, Judecătoria Sectorului 2 București a admis acțiunea, a obligat terții la restituirea apartamentului către reclamant și a obligat

Primăria Municipiului București să restituie terților prețul pe care ea îl încasase pentru acest apartament.

16. Terții dobânditori au declarat recurs împotriva acestei hotărâri. Ei au susținut că naționalizarea fusese legală, că vânzarea apartamentului respectase dispozițiile Legii nr. 112/1995 și că Sentința din 22 decembrie 1997 nu le era opozabilă, deoarece ei nu fuseseră părți în acea procedură.

17. Prin Decizia din 2 martie 2001, Curtea de Apel București a admis recursul și a statuat că imobilul fusese naționalizat cu titlu valabil și că respectivul contract de vânzare era conform Legii nr. 112/1995. Instanța a casat hotărârea primei instanțe și, pe fond, a respins acțiunea reclamantului.

3. Acțiunea în anulare parțială a vânzării apartamentului nr. 1

18. Printr-o acțiune introdusă la 18 iunie 2001, reclamantul a solicitat anularea parțială a contractului de vânzare a apartamentului nr. 1. El a susținut că, prin contractul în cauză, 3 dependențe ale acestui apartament,

care se aflau în coproprietate comună și forțată cu celelalte apartamente din imobil, fuseseră vândute lui C.I. și C.F.

19. Prin Sentința din 29 aprilie 2002, confirmată în apelul introdus de părțile părâte, Judecătoria Sectorului 2 București a admis acțiunea și a anulat partea din contract care privea dependențele amintite.

20. Prin Decizia definitivă din 15 aprilie 2003, Curtea de Apel București a respins recursul chiriașilor C.F. și C.I. și a confirmat anularea parțială a contractului de vânzare.

II. Dreptul și practica interne pertinente

21. Dispozițiile legale și jurisprudența internă pertinente sunt descrise în hotărârile *Brumărescu împotriva României* ([MC], nr. 28.342/95, CEDO 1999-VII, pp. 250—256, paragrafele 31—44), *Străin și alții împotriva României* (nr. 57.001/00, paragrafele 19—26, 21 iulie 2005), *Păduraru împotriva României* (nr. 63.252/00, paragrafele 38—53, 1 decembrie 2005) și *Porțeanu împotriva României* (nr. 4.596/03, paragrafele 23—25, 16 februarie 2006).

ÎN DREPT

I. Asupra admisibilității

A. Asupra capătului de cerere întemeiat pe art. 6 paragraful 1 din Convenție

22. Reclamantul se plânge de lipsa de imparțialitate a instanțelor interne, deoarece acestea ar fi favorizat chiriașii care ocupau bunul litigios în timpul derulării procedurii, interpretând într-o manieră eronată dispozițiile Legii nr. 112/1995.

23. Curtea amintește că judecătorii nu trebuie să manifeste preferințe sau prejudecăți personale și că, în același timp, o instanță de judecată trebuie să ofere garanții suficiente pentru a exclude în această privință orice îndoială legitimă (*Pullar împotriva Marii Britanii*, Hotărârea din 10 iunie 1996, *Culegere de hotărâri și decizii*, 1996-III, paragraful 30).

24. În speță, Curtea nu identifică niciun element subiectiv sau obiectiv de natură să trezească vreo îndoială asupra imparțialității judecătorilor. În orice caz, faptul că judecătorii naționali interpretează o lege într-un anumit mod nu ar putea fi considerat drept o ingerință în dreptul reclamantilor de acces la un tribunal „imparțial” în sensul art. 6 alin. 1.

25. Rezultă că această parte a cererii este vădit neîntemeiată și, în aplicarea art. 35 alin. 3 și 4 din Convenție, trebuie respinsă.

B. Asupra celorlalte capete de cerere

26. În ceea ce privește restul cererii, Curtea constată că acesta nu este în mod vădit neîntemeiat în sensul art. 35 alin. 3 din Convenție. Ea observă, de altfel, că nu există niciun motiv de inadmisibilitate și, deci, îl declară admisibil.

II. Asupra pretensei încălcări a art. 1 din Primul Protocol adițional

27. Reclamantul pretinde că vânzarea apartamentului nr. 1 către chiriași, validată prin Decizia Curții de Apel București din data de 31 mai 2000, a încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1, care prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare

pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

28. Guvernul consideră că reclamantul nu dispune de un bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1, deoarece dreptul său de proprietate nu a fost recunoscut printr-o hotărâre judecătorească definitivă înaintea vânzării bunului către terți. El invocă în acest sens cauzele *Malhous împotriva Republicii Cehe* (Decizia nr. 33.071/96, CEDO 2000-XII) și *Constandache împotriva României* (Decizia nr. 46.312/99, 11 iunie 2002). Guvernul arată că imobilul în chestiune fusese naționalizat în conformitate cu Decretul nr. 92/1950, astfel încât el nu se afla în patrimoniul reclamantului la momentul introducerii acțiunii sale în revendicare imobiliară în fața Judecătoriei Sectorului 2 București. În plus, la momentul introducerii acțiunii în revendicare împotriva statului, statul însuși nu mai era proprietarul apartamentului nr. 1, deoarece îl vânduse la data de 29 octombrie 1996 chiriașilor C.F. și C.I. În ceea ce privește Hotărârea definitivă din data de 22 decembrie 1997, care a constatat dreptul de proprietate al reclamantului, aceasta nu era opozabilă cumpărătorilor C.F. și C.I. În consecință, reclamantul avea cel mult o „speranță”, iar nu un bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1.

29. În sfârșit, Guvernul estimează că reclamantul poate obține o despăgubire în baza Legii nr. 10/2001 și cere Curții să ia în considerare reforma instituită prin Legea nr. 247/2005, care are drept obiectiv accelerarea procedurii de restituire, iar în cazurile în care o asemenea restituire se dovedește imposibilă, să ofere o despăgubire constând într-o participație, în calitate de acționar, la un organism de plasament de valori mobiliare, „Proprietatea”, organizat sub forma unei societăți pe acțiuni. În principiu, persoanele care au vocația să primească o despăgubire pe această cale vor primi titluri de valoare care vor fi transformate în acțiuni din momentul în care societatea va fi cotate la bursă.

30. Reclamantul contestă această susținere. În opinia sa, instanțele interne au recunoscut dreptul său de proprietate și, în același timp, pe cel al terților dobânditori asupra aceluiași bun, situație care face imposibilă exercitarea drepturilor sale în calitate de proprietar al bunului. Reclamantul subliniază că imposibilitatea de a se

bucura de bunul său reprezintă o atingere adusă principiului securității raporturilor juridice.

31. Curtea amintește că, în Cauza *Străin și alții împotriva României* precitată (paragrafele 39 și 59), ea a considerat că vânzarea de către stat a bunului altuia către terți de bună-credință, chiar când aceasta a fost anterioară confirmării în justiție în mod definitiv a dreptului de proprietate al altei persoane, combinată cu absența totală a despăgubirilor, constituie o privare de proprietate contrară art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

32. În plus, în Cauza *Păduraru împotriva României* precitată (paragraful 112) Curtea a constatat că statul nu își îndeplinește obligația sa pozitivă de a reacționa în timp util și în mod coerent în fața unei chestiuni de interes general ca restituirea sau vânzarea unor imobile intrate în posesia sa în baza unor decrete de naționalizare. Ea a considerat, de asemenea, că incertitudinea generală astfel creată se repercutase asupra reclamantului, care se văzuse în imposibilitatea de a recupera în totalitate bunul său, deși dispunea de o hotărâre definitivă care condamna statul să i-l restituie.

33. În speță, Curtea nu identifică vreun motiv pentru a se îndepărta de jurisprudența amintită, situația de fapt fiind asemănătoare. Ca și în Cauza *Păduraru împotriva României* amintită, în cauza de față terții au devenit proprietari înainte ca dreptul de proprietate al reclamantului asupra acestui bun să fie confirmat definitiv. Și, precum în Cauza *Străin și alții împotriva României* precitată, reclamantul din speță a fost recunoscut proprietar legitim, instanțele considerând incontestabil titlul său de proprietate, având în vedere caracterul abuziv al naționalizării (paragrafele 10 și 11 de mai sus).

34. În plus, eforturile întreprinse de către reclamant pentru a intra în posesia apartamentului nr. 1 au fost, până în ziua de astăzi, fără efect. Asupra acestui aspect, Curtea observă că, deși Hotărârea definitivă din data de 22 decembrie 1997 a stabilit ilegalitatea naționalizării și a obligat autoritățile administrative să restituie imobilul reclamantului, Curtea de Apel București a respins acțiunea în revendicarea apartamentului nr. 1, estimând, cu încălcarea hotărârii definitive amintite, că naționalizarea a fost legală, privând astfel reclamantul de orice posibilitate de a intra în posesia acestui apartament. Or, trebuie observat că reclamantul nu a fost despăgubit nici până astăzi pentru această privare de proprietate.

35. Curtea observă că vânzarea apartamentului nr. 1 în baza Legii nr. 112/1995 împiedică reclamantul să se bucure de dreptul său de proprietate, în ciuda existenței Hotărârii definitive din data de 22 decembrie 1997, care condamnase statul să-i restituie imobilul. În plus, nicio despăgubire nu i-a fost oferită pentru această privare de proprietate.

36. Curtea observă că la 22 iulie 2005 a fost adoptată Legea nr. 247/2005, care modifică Legea nr. 10/2001. Această nouă lege acordă un drept la despăgubire, într-un quantum egal cu valoarea de piață a bunului care nu poate fi restituit persoanelor aflate în aceeași situație precum reclamantul. Curtea observă că legea amintită propune, pentru persoanele care nu au posibilitatea de a obține restituirea bunului lor în natură, să li se ofere o despăgubire sub forma unei participații în calitate de acționari la un organism de plasament al valorilor mobiliare (OPCVM). În principiu, persoanele având vocația să primească o despăgubire pe această cale vor primi titluri de valoare, care vor fi transformate în acțiuni, odată ce societatea va fi cotelă la bursă.

37. Curtea observă că, la data de 29 decembrie 2005, societatea pe acțiuni „Proprietatea” a fost înscrisă în Registrul Comerțului al Municipiului București. Pentru ca acțiunile emise de către această societate pe acțiuni să poată face obiectul unei tranzacții pe piața financiară, trebuie urmată procedura de aprobare de către Comisia Națională a Valorilor Mobiliare (CNVM). Conform calendarului previzional al Fondului „Proprietatea”, operația de conversie a titlurilor în acțiuni trebuia să intervină în martie 2006, iar cotearea efectivă la bursă în decembrie 2006.

38. În speță, presupunând că Legea nr. 10/2001 ar fi aplicabilă reclamantului și că încălcarea dreptului său la proprietate ar putea face obiectul unei despăgubiri, Curtea observă că Fondul „Proprietatea” nu funcționează actualmente într-o manieră susceptibilă să ducă la acordarea efectivă a unei despăgubiri. Astfel, Curtea consideră că imposibilitatea exercitării dreptului de proprietate de către reclamant asupra apartamentului nr. 1 din imobilul aflat în strada Donici nr. 11 bis l-a făcut pe acesta să suporte o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunului său, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

39. În consecință, a existat o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1.

III. Asupra pretensei încălcării a art. 13 din Convenție

40. Reclamantul susține că nu a dispus de un recurs efectiv împotriva încălcării dreptului său de proprietate, ceea ce a condus la încălcarea art. 13 din Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta Convenție au fost încălcate are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”

41. Curtea consideră, ținând cont de concluziile sale, care figurează la paragraful 34 de mai sus, că nu este cazul să se pronunțe pe fondul acestui capăt de cerere (a se vedea, *mutatis mutandis* și între alte cauze, *Laino împotriva Italiei* [MC], nr. 33.158/96, paragraful 25, CEDO 1999-I, *Zanghi împotriva Italiei*, Hotărârea din 19 februarie 1991, seria A nr. 194-C, p. 47, paragraful 23, și *Biserica catolică din Caneea împotriva Greciei*, Hotărârea din 16 decembrie 1997, *Culegere* 1997-VIII, paragraful 50).

IV. În privința aplicării art. 41 din Convenție

42. Art. 41 din Convenție prevede:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

43. Reclamantul solicită restituirea apartamentului nr. 1, vândut către chiriași, sau plata sumei de 60.213 euro, reprezentând valoarea sa. El prezintă un raport de expertiză în acest sens. Reclamantul solicită, de asemenea, diferența între scăderea valorii ansamblului imobilului ca urmare a vânzării apartamentului nr. 1, diferență pe care o estimează la 78.558 de euro, precum și 8.645 de euro, reprezentând lipsa de folosință a apartamentului nr. 1. În sfârșit, el solicită 26.000 de euro cu titlu de daune morale pentru „traumatismele psihice” suportate timp de mai mult de 8 ani.

44. Guvernul estimează că valoarea de piață a apartamentului nr. 1 este de 38.013 euro și prezintă

punctul de vedere al unui expert imobiliar în acest sens. În ceea ce privește suma reprezentând scăderea valorii imobilului, Guvernul consideră că nu este cazul să se ofere o asemenea despăgubire și că reclamantul ar fi trebuit să se adreseze în acest sens instanțelor naționale. În ceea ce privește chiriile neperceptute, Guvernul consideră că nu este cazul să se ofere o asemenea despăgubire și invocă Hotărârea *Sofletea împotriva României* (nr. 48.179/99, paragraful 42, 25 noiembrie 2003). În privința eventualului prejudiciu moral suferit de către reclamant, Guvernul consideră că nu poate fi reținută nicio legătură de cauzalitate între pretinsa încălcare a Convenției și prejudiciul moral invocat.

45. Curtea amintește că o hotărâre constatând o încălcare a Convenției implică pentru statul pârât obligația juridică, în sensul Convenției, să pună capăt încălcării și să înlăture consecințele acesteia. Dacă dreptul intern nu permite ștergerea decât în mod imperfect a consecințelor acestei încălcări, art. 41 din Convenție conferă Curții puterea de a oferi o reparație părții vătămate prin actul sau omisiunea în legătură cu care a fost constatată o încălcare a Convenției.

46. Printre elementele luate în considerare de către Curte atunci când hotărăște în această privință se află prejudiciul material, adică pierderile suferite efectiv ca o consecință directă a pretensei încălcări, precum și prejudiciul moral, adică repararea de către stat a stării de angoasă, a disconfortului și a incertitudinilor rezultând din această încălcare, precum și alte daune nonmateriale (a se vedea, printre altele, *Ernestina Zullo împotriva Italiei*, nr. 64.897/01, paragraful 25, 10 noiembrie 2004).

47. În plus, atunci când diversele elemente constituind prejudiciul nu pot fi stabilite exact sau când distincția între daunele materiale și cele morale se dovedește dificilă, Curtea le poate determina în mod global (*Comingersoll împotriva Portugaliei* [MC], nr. 35.382/97, paragraful 29, CEDO 2000-IV).

48. În circumstanțele cauzei, Curtea consideră că restituirea apartamentului nr. 1 situat în strada Donici nr. 11 bis, astfel cum a fost dispusă prin Hotărârea definitivă din data de 22 decembrie 1997 de către Judecătoria Sectorului 2 București, l-ar pune pe reclamant, în măsura posibilului, într-o situație similară cu cea în care s-ar fi aflat dacă exigențele art. 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate. În cazul în care statul pârât nu va proceda la o asemenea restituire într-o perioadă de 3 luni începând cu data la care prezenta hotărâre va deveni definitivă, Curtea hotărăște că el va trebui să plătească reclamantului, cu titlu de prejudiciu material, o sumă corespunzând valorii actuale a apartamentului.

49. Sub acest aspect, Curtea ia act cu interes de faptul că Legea nr. 247/2005 de modificare a Legii nr. 10/2001 privind restituirea bunurilor naționalizate, cu titlu sau fără titlu, intrată în vigoare în data de 19 iulie 2005, aplică principiile stabilite în jurisprudența internațională, judiciară sau arbitrală în privința despăgubirilor datorate în cazuri de acte ilicite și confirmate chiar de către prezenta Curte în jurisprudența sa privind privările de proprietate ilegale sau *de facto* [*Papamichalopoulos împotriva Greciei* (satisfacție echitabilă), Hotărârea din data de 31 octombrie 1995, seria A nr. 330-B, p. 59—61, paragrafele 36—39, *Zubani împotriva Italiei*, Hotărârea din data de 7 august 1996, *Culegere de hotărâri și decizii* 1996-IV, p. 1.078, paragraful 49, și *Brumărescu împotriva României* (satisfacție echitabilă) precitată, paragrafele 22 și 23].

50. Într-adevăr, noua lege califică drept abuzive naționalizările realizate de către regimul comunist și prevede obligația de restituire în natură a unui bun ieșit din patrimoniul unei persoane ca urmare a unei asemenea privări. În cazul imposibilității de restituire, ca urmare a, de exemplu, vânzării bunului către un terț de bună-credință, legea acordă o despăgubire într-un quantum egal cu valoarea de piață a bunului la momentul stabilirii plății (titlul I secțiunea I art. 1, 16 și 43 din lege).

51. În speță, fiind vorba de determinarea quantumului acestei sume, Curtea observă că atât reclamantul, cât și Guvernul au depus rapoarte de expertiză care permit determinarea valorii apartamentului. Ea remarcă diferența semnificativă care separă metodele de calcul folosite în acest scop de către experții desemnați de părțile în litigiu. Ținând cont de informațiile de care dispune privind piața imobiliară locală, Curtea estimează valoarea de piață actuală a apartamentului în chestiune la 50.000 de euro.

52. În plus, Curtea consideră că evenimentele în cauză au implicat atingeri grave aduse dreptului reclamantului la respectarea bunului său, pentru care suma de 3.000 de euro reprezintă o reparație echitabilă pentru prejudiciul moral suferit.

53. În privința sumelor pretinse cu titlu de chirie neprimite și de scădere a valorii imobilului ca urmare a vânzării apartamentului nr. 1, Curtea nu ar putea specula asupra posibilității și randamentului unei închirieri a apartamentului în chestiune sau asupra scăderii de valoare a imobilului (*Buzatu împotriva României*, nr. 34.642/97, paragraful 18, 27 ianuarie 2005).

B. Cheltuieli de judecată

54. Reclamantul solicită, de asemenea, 1.500 de euro cu titlu de cheltuieli de judecată realizate în fața jurisdicțiilor interne și în fața Curții. El a depus la dosar mai multe facturi, într-un quantum total de 870 de euro, pentru onorariile de avocat plătite între 1998 și 2005. El apreciază onorariul expertului imobiliar și taxele judiciare plătite la 500 de euro.

55. Guvernul nu se opune ca o sumă corespunzând cheltuielilor de judecată legate de procedura judiciară internă să fie acordată reclamantului, cu condiția ca aceasta să nu fie excesivă.

56. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate primi rambursarea cheltuielilor de judecată realizate decât în măsura în care au fost stabilite ca fiind reale, necesare și într-un quantum rezonabil. În speță, Curtea reține că reclamantul a prezentat mai multe chitanțe privind onorariul avocatului, chitanțe al căror quantum total se ridică la 870 de euro.

În ceea ce privește celelalte cheltuieli, ele nu sunt susținute decât parțial, reclamantul neprezentând în mod detaliat toate sumele cheltuite drept taxe judiciare și onorarii ale expertului. Curtea va stabili deci în mod echitabil o sumă în această privință.

57. Ținând cont de elementele aflate la dispoziția sa și de criteriile amintite, Curtea estimează drept rezonabilă suma de 1.300 de euro cu titlu de cheltuieli de judecată în fața instanțelor interne și a Curții și o acordă reclamantului.

C. Dobânzi moratorii

58. Curtea consideră adecvat să fixeze nivelul dobânzilor moratorii la cel al dobânzii împrumutului marginal practicat de Banca Centrală Europeană, majorat cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA

1. declară cererea admisibilă în privința capătului de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1 și inadmisibilă pentru rest;
2. hotărăște că a existat o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1;
3. hotărăște că nu este cazul să examineze capătul de cerere întemeiat pe art. 13 din Convenție;
4. hotărăște:
- a) că statul pârât trebuie să restituie reclamantului apartamentul nr. 1 din imobilul aflat în municipiul București, strada Donici nr. 11 bis, în termen de 3 luni începând de la data la care hotărârea va deveni definitivă conform art. 44 alin. 2 din Convenție;
- b) că, în lipsa unei asemenea restituiri, statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în același termen de 3 luni, 50.000 de euro (cincizeci de mii de euro) cu titlu de prejudiciu material, plus orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit;
5. hotărăște că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în același termen de 3 luni, 3.000 de euro (trei mii de euro) cu titlu de prejudiciu moral;
6. hotărăște că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în același termen de 3 luni, 1.300 de euro (o mie trei sute de euro), cu titlu de cheltuieli de judecată;
7. hotărăște că sumele menționate vor fi convertite în moneda statului pârât, conform ratei de schimb aplicabile la data efectuării plății;
8. hotărăște că, începând de la expirarea termenului de mai sus și până la plata efectivă, aceste sume vor fi majorate cu o dobândă simplă egală cu rata dobânzii la împrumutul marginal practică de Banca Centrală Europeană în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;
9. respinge cererea de satisfacție echitabilă pentru rest.
- Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 12 octombrie 2006, conform art. 77 alin. 2 și 3 din Regulament.

John Hedigan,
președinte

Vincent Berger,
grefier

★

RECTIFICĂRI

În Procedura Programului privind creșterea competitivității IMM-urilor prin implementarea și certificarea sistemelor calității, prevăzută în anexa la Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii nr. 53/2007 privind Centrul Român al Calității, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 28 martie 2007, se fac următoarele rectificări (care nu aparțin Redacției „Monitorul Oficial”, Partea I):

— la subpct. 3.1 lit. b), în loc de: „...conform art. 4 lit. c) din Legea nr. 346/2004...” se va citi: „...conform art. 4 alin. (1) din Legea nr. 346/2004...”;

— în anexa nr. 8 la procedură, la titlul Formularului A, în loc de: „Declarație privind încadrarea întreprinderii în categoria întreprinderilor mijlocii” se va citi: „Declarație privind încadrarea întreprinderii în categoria întreprinderilor mici și mijlocii”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 152410